

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 602

De strijd tegen de Speelholen

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
J.v.k.

10 Sorte fabriek van **DUBEL SCHWARTZ**
20 Sorte fabriek van **DUBEL SCHWARTZ**
30 Sorte fabriek van **DUBEL SCHWARTZ**
40 Sorte fabriek van **DUBEL SCHWARTZ**

J. VAN KERCKHOE, AMSTERDAM
Medaille d'Or 1873, 1876, 1879, 1883, 1886, 1889, 1892, 1895, 1898, 1901, 1904, 1907, 1910, 1913, 1916, 1919, 1922, 1925, 1928, 1931, 1934, 1937, 1940, 1943, 1946, 1949, 1952, 1955, 1958, 1961, 1964, 1967, 1970, 1973, 1976, 1979, 1982, 1985, 1988, 1991, 1994, 1997, 2000, 2003, 2006, 2009, 2012, 2015, 2018, 2021, 2024

NIEUWE SERIE.

DE STRIJD TEGEN DE SPEELHOLEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec.

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De stand van zaken.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298

Men zende ze als drukwerk met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Onder de verschillende gebouwen aan het Victoria Embankment te Londen, de fraaie kade aan de Theems, mag voorzeker het gebouw Scotland Yard zool niet als het fraaiste, dan toch als een der merkwaardigste beschouwd worden.

Scotland Yard toch is het hoofdkwartier van de Engelsche politie, waar alle draden, welke over het Vereenigd Koninkrijk zijn gespannen, om misdadigers te achterhalen en onschadelijk te maken, samenkomen.

Het is een van roode baksteen en opgetrokken gebouw, dat met de verschillende erkers en torentjes eenigszins den indruk wekt van een versterkte vesting uit de middeleeuwen, ofschoon het aan den anderen kant ook weer volstrekt geen grimmigen indruk maakt, iets dat men van een dergelijk gebouw met een dergelijke bestemming toch wel zou kunnen verwachten.

In dit gebouw hebben de verschillende Raffles 602.

chefs van de verschillende diensten hun bureaux gevestigd en onder anderen resideeren daar ook the big four, zoo genoemd, daar zij als de vier ambtenaren, die het meeste gezag hebben, worden beschouwd.

Van deze vier ambtenaren, die allen den titel van hoofd-inspecteur dragen en onder directe leiding staan van het Ministerie van Binnenlandsche Zaken, welke dit dictatorschap weer heeft overgedragen aan den Lord Mayor van Londen, is hoofd-inspecteur Phileas Baxter zoo niet de voornaamste dan toch zeker de meest gevreesde.

Hij had deze reputatie te danken aan verschillende eigenschappen, waarvan die van groote opvliegendheid wel de voornaamste was. Bovendien was hij zeer eigenwijs en had hij een hoogen dunk van zich zelf en zijne bekwaamheden, ofschoon deze laatste zoo groot niet waren en hij zeker de post van hoofd-inspecteur nimmer zou hebben gekregen,

wanneer daarbij niet verschillende factoren in het spel waren gekomen, die niets met bekwaaamheid hebben te maken.

Engeland echter is het land der tradities en daar Baxter reeds jaren lang hoofd-inspecteur was, scheen het een traditie geworden te zijn, dat hij als chef oprad en bleek het niet te hinderen, dat het evenzeer een traditie was, dat hij telkens de grootste bokken schoot, soms wel met een vervaarlijk paar horens.

Wanneer men hem daar op wees, werd hij onveranderlijk woedend en uitte die woede op zoodanige wijze, dat men gewoonlijk er genoeg van kreeg en van verder commentaar afzag. Wanneer men echter den moed had door te gaan, hem op kalme wijze op zijn tekortkomingen te wijzen, zonder zich door zijn uitbarstingen van woede uit het veld te laten slaan, dan eindigde de hoofd-inspecteur er gewoonlijk mede met de vele goede dingen, die hij in den loop van zijn practijk had verricht daarnevens te stellen, zoodat men moest toegeven, dat de balans dan toch in zijn voordeel oversloeg.

Maar één ding vergat de brave hoofd-inspecteur daarbij te vermelden en wel dit ééne feit, dat, wanneer hij eens een goeden slag geslagen had, dit gewoonlijk geschiedde met medewerking van een ander ambtenaar, die weliswaar niet zoo'n hooge post bekleedde als hij, maar daartoe in veel hoogere mate de bekwaaamheid bezat.

Deze ambtenaar was inspecteur Marholm, die bij hem de post van particulier secretaris vervulde.

Marholm was niet altijd secretaris van den hoofd-inspecteur geweest. Hij had zijn sporen verdiend in de afdeeling recherche en was dan ook als detective geruimen tijd de schrik geweest der boosdoeners van East End en een voorbeeld voor zijn collega's en ondergeschikten. Maar nadat het een paar maal gebeurd was, dat Marholm als inspecteur zijn hoofd-inspecteur Baxter een mooie vangst voor den neus weggesnoept had, waarvoor hem openlijk hulde werd gebracht had Baxter het raadzaam gevonden aan de activiteit van zijn inspecteur, die hem dreigde te overvleugelen, paal en perk te stellen.

Hij had daartoe het afdoende middel aangewend door Marholm aan den actieven dienst te onttrekken en tot zijn particulier secretaris te maken, waardoor hij niet alleen zijn doel bereikte, maar nog iets anders tevens, waar hij aanvankelijk niet aan gedacht had.

Wanneer zich namelijk moeilijke gevallen voordeden, hield hij altijd raad met zijn secretaris en deze met zijn veeljarige practijk en zijn meer dan gezond verstand, dat veel sneller en helderder werkte dan dat van Baxter, wist voor de meeste zaken een oplossing te vinden.

Baxter echter wachtte zich er wel voor dit ooit aan iemand te laten blijken zoodat, wanneer hij een gunstig resultaat bereikte, dit altijd voor het oog van de buitenwereld geschiedde door de scherpzinnigheid van den hoofd-inspecteur, die intusschen dat succes te danken had aan zijn secretaris, inspecteur Marholm. Misschien vraagt de lezer zich af of Marholm dit dan niet bemerkte en het antwoord moet hierop bevestigend luiden. Het spreekt van zelf dat Marholm dit bemerkte; hij had een veel te goed en vlug verstand, dan dat dit voor hem had verborgen kunnen blijven.

Aanvankelijk had hij er zich dan ook tegen verzet en op alle mogelijke manieren geprobeerd ontslagen te worden van de post, die hem reeds na korten tijd gruwelijk was gaan vervelen, terwijl hij er bovendien geen zin in had om zijn chef te laten pronken met de vieren die hem niet toekwamen, maar hij had spoedig moeten ervaren, dat al zijn moeite tevergeefs was. Wat hij ook deed, Baxter hield hem als secretaris op zijn bureau en de bekwame detective-inspecteur scheen er toe gedoemd te zijn zijn verder leven als penneliker op het bureau van den bulderbast Phileas Baxter te moeten slijten.

Marholm had zich echter in zekeren zin toch schadeloos weten te stellen. Toen hij zag, dat al zijn pogingen, om als secretaris ontslagen te worden, schipbreuk leden, bedacht hij iets anders en dit plan slaagde voortreffelijk. Hij had besloten zijn chef het leven zoo onaangenaam mogelijk te maken.

In de eerste plaats deed hij wat hij wilde. Hij stoorde zich nergens aan en deed dingen met een vrijheid en brutaliteit, welke ieder ander de ongenade van zijn chef, ja zelfs zijn ontslag op den hals had kunnen halen. Maar Marholm wist, dat hij het zoo bont kon maken als hij wilde, zonder gevaar te loopen ontslagen te worden, nog erger, hij legde het er zelfs op aan om ontslagen te worden, in de hoop dat Baxter vandaag of morgen zijn geduld zou verliezen en hem zoowel in figuurlijken als in werkelijken zin „er uit zou trappen.”

Maar behalve dit alles had hij nog iets an-

ders bedacht, dat Baxter nog veel meer hinderde. Hij had namelijk al heel spoedig na zijn aanstelling als secretaris gemerkt, dat niets Baxter zoo uit zijn humeur kon brengen dan het noemen van den naam van John Raffles, den gentleman-inbreker, den meesterdief, die wegens zijn onvindbaarheid door de politie „de Grootte Onbekende” werd genoemd. Alleen het hooren van dien naam bracht Baxter vaak buiten zich zelf van woede; hij wond er zich gewoonlijk gruwelijk over op en niet zelden gebeurde het, dat Baxter na zoo'n uitval van woede de rest van dien dag ongeschikt was om zijn post te blijven waarnemen.

Marholm wist dat en maakte er een behoorlijk misbruik van. Telkens als hij maar even de kans schoon zag, noemde hij den naam Raffles, met de bekende gevolgen.

De woede van Baxter werd hoofdzakelijk opgewekt door het feit, dat de gentleman-inbreker voor hem onbereikbaar was en... bleef. Hij kon dien knappen geniale man niet ontdekken of achterhalen, hoeveel pogingen hij daartoe ook in het werk stelde.

De eenige, die het misschien wél had gekund en of in ieder geval het den meesterdief zeer lastig had kunnen maken, was Marholm, maar deze had van den Grooten Onbekende een studie gemaakt en had spoedig uitgevonden, dat Raffles eigenlijk geen misdadiger was in den gewonen zin van het woord. Hij had ontdekt, dat Raffles weliswaar tegen de wet in handelde, maar dat hij dit alleen deed, omdat diezelfde wet niet bij machte was de groote misdadigers, welke zóó voorzichtig te werk gingen, dat zij door de mazen ontsnappen, te achterhalen. Raffles nu zorgde er voor, dat die gewetenlooze bedriegers, uitzuigers en woekeraars toch hun gerechte straf niet ontgingen en dat was voor Marholm aanleiding om Raffles niet als een misdadiger te achtervolgen, maar hem veeleer als een weldoener der menschheid te beschouwen.

Tengevolge van deze opvatting bereikte Marholm een tweeledig doel. In de eerste plaats kon hij Raffles daardoor vrijwaren van

een arrestatie, terwijl hij tevens Baxter telken keer tot wanhoop en vertwijfeling kon brengen. Nog erger, vaak ging hij zelfs zóó ver, dat hij Raffles een handje meehielp, alleen maar om zijn chef onaangenaam te zijn.

Het is niet zeker, dat Baxter dit wist of zelfs maar vermoedde, ofschoon hij toch niet zoo stom was of hij zag wel in, dat zijn secretaris met hem deed wat hij wilde. Hierdoor waren vaak heftige scènes het gevolg, waarbij de hoofd-inspecteur en de inspecteur vochten als kat en hond.

Op het bureau van Scotland Yard was dit reeds lang bekend en de detectives en sergeants hadden vaak de grootste pret als die twee elkaar weer eens in het haar zaten.

Baxter had ook vaak getracht tegenover de trucs van Marholm er een van hem te stellen en had al het mogelijke bedacht om iets te vinden, waarvoor Marholm bijzonder gevoelig was, zonder daarin echter te slagen. Het eenige, dat hij had kunnen bereiken was een scheldnaam, die dan ook inderdaad ingang vond en waarbij de korte, dikke Marholm spoedig bij misdadigers, zoowel als bij zijn collega's en minderen bekend stond.

Baxter noemde hem de „vloot” en niet geheel en al ten onrechte.

Evénals dit insect het menschedom veel last bezorgt, zoo was ook Marholm de kwelgeest van de misdadigerswereld, terwijl hij bovendien door zijn gestalte en groote beweeglijkheid ook in uiterlijk veel op een vloot geleek.

In het begin had Marholm zich dan ook tot groote voldoening van Baxter over dezen naam geërgerd, maar spoedig had het gezonde verstand van de „vloot” de overwinning behaald. Hij had zich dien naam laten aanleunen en telkens als Baxter hem daarmee weer eens duchtig had gedacht te plagen, vond de vloot tot wanhoop van den hoofd-inspecteur weer wat anders uit, waarmee hij zijn chef het land kon opjagen, die zich daarover steeds veel meer opwond.

Aldus was de stand van zaken op het tijdstip waarop dit verhaal aanvangt.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Het verzoek om verlof.

Toen inspecteur-secretaris Marholm op zekeren ochtend op het bureau van Scotland Yard kwam, was natuurlijk, zooals gewoonlijk, van den hoofd-inspecteur van politie niets te zien.

„Des te beter!” dacht de „vloo”, liet zich door den dienstdoenden agent van politie zijn koffie brengen, stak zijn pijp op en ontvouwde de „Times”, waarvan de lectuur hem iederen morgen het genot van zijn ontbijt nog verhoogde.

Marholm kon misschien vijf minuten gelezen hebben, toen hij plotseling begon te lachen.

Hij schoof zijn stoel wat dichterbij het venster, opdat het licht beter op zijn courant zou vallen en las het volgende artikel, dat blijkbaar door den crimineelen verslaggever was geschreven en van kennis van zaken getuigde.

Het was opgenomen onder Stadsnieuws en luidde als volgt:

„De couranten hebben in den laatsten tijd dikwijls gelegenheid gehad, om over de vele speelholen te schrijven, die zich hier ter stede bevinden.

Het is hoog tijd geworden, dat de politie zich nu eens ernstig gaat bemoeien met dergelijke inrichtingen die meestal bezocht worden door lieden, die het licht schuwen. Het is haar plicht om niets kwaads vermoedende provincialen en minderjarige jongelingen, die zich aan het geld hunner ouders of van hun chefs vergrepen hebben, er voor te behoeden, dat zij tot den laatsten penny uitgeschud worden.

Pas voor eenige dagen nog is in een dezer holten, die in een voornamen buurt in het West-End gevestigd is, een grondeigenaar uit Zuid-Wales, die voor zaken

eenige dagen in de hoofdstad verkeerde, al zijn geld kwijt geraakt.

Wij twijfelen er geenszins aan, of deze mededeeling is voldoende om den hoofd-inspecteur van politie onder wiens rayon deze tak van dienst ressorteert, en wij meenen te moeten aannemen, dat het hoofd-inspecteur Baxter is, aanleiding te geven, om met alle kracht op te treden tegen zulke, voor het algemeen welzijn gevaarlijke, instellingen en er zooveel mogelijk voor te zorgen, dat zulke spelers zoo spoedig mogelijk achter de tralies van Scotland Yard gebracht worden.”

De „vloo” las dit artikel eenige keeren met veel genoege. Daarna dronk hij zijn koffie, rookte zijn pijp leeg en legde de „Times” naast zich neer om met zijn werkzaamheden: het schrijven van processen verbaal, beantwoorden van brieven, bijhouden van boeken en kaartsysteem enz. met tegenzin te beginnen.

Marholm was in zijn werk — het ontwerp van een nieuwe regeling voor het verkeer met automobielen in de straten van Londen — zóó verdiept, dat hij niet eens bemerkte, dat hoofd-inspecteur Baxter het bureau binnen kwam, zijn overjas uittrok en voor het schrijfbureau ging zitten.

Baxter leed niet aan overmaat van beleefdheid, vooral niet wanneer hij, zooals dien dag, met zijn verkeerde been uit bed was gestapt. Hij oordeelde 't niet noodig zijn trouwen secretaris goeden morgen te wenschen, iets waarvan deze zich echter al heel weinig aantrok. Hij was aan dergelijke handelwijze wel gewend en ging kalm door met schrijven, zonder dat hij zelfs ook maar even opkeek.

Eerst het openmaken der couverts en het lezen der brieven, iets, dat altijd het begin der werkzaamheden van den hoofd-inspecteur

was, gaf Marholm aanleiding om zijn chef „Good Morning” te wenschen.

Baxter gaf binnensmonds een onverstaanbaar antwoord en bleef met zijn bezigheden voortgaan.

De beide mannen, die gewoonlijk op gewapenden voet van vrede tegenover elkander stonden, werkten een poos zwijgend door, totdat Baxter ook het laatste stuk gelezen had en een sigaar opstak, om wat uit te rusten van zijn moeilijk werk.

Hij scheen dien dag in een tamelijk goede luim te zijn, want hij vloekte niet, zooals hij anders gewoonlijk iederen morgen deed.

„Des te beter,” dacht de „vloo”; „nu kan ik hem zeker heden gemakkelijker er toe overhalen, om aan mijn verlangen te voldoen.”

Terwijl de „vloo” in de gedachte aan zijn voornemen verdiept was, keerde Baxter zijn stoel om, zoodat zijn gezicht naar den secretaris gewend was.

„Nu kun je mij de courant voorlezen, Marholm,” zei hij, nam een gemakkelijke houding aan en sloeg het eene been over het andere.

„Je moet niet altijd wachten, totdat ik je iets beveel, en je weet, dat ik er geen zin in heb om mij steeds te ergeren aan de artikelen die in de Londensche couranten voorkomen.

Ik heb je al eens gezegd, dat ik zelf geen krant meer wil aanraken en dat je mij het almeene nieuws uit de bladen moet voorlezen. Ik moet dat niet elken ochtend behoeven te zeggen.

„Ik vind, al zeg ik het zelf, dat het een zeer goed idee van mij was, toen ik je voor vier weken opdroeg om mij iederen morgen slechts *datgene* uit de couranten voor te lezen, wat inderdaad van belang is en ons in dienstzaken te pas komen.

„Wij winnen daardoor niet alleen tijd uit, maar blijven ook behoorlijk op de hoogte van hetgeen ons belang inboezemt, bovendien kan ik mijn gelofte houden om nooit weer een van die vuile dagbladen in handen te nemen.”

Ten einde zijn chef in een goed humeur te houden, gaf de „vloo” ten antwoord:

„U hebt inderdaad gelijk, inspecteur. Het is een zeer goed idee. U ziet immers ook wel, dat, sedert wij iederen dag geregeld een goed overzicht hebben, de dienst bij ons veel beter geregeld is dan vroeger.”

Marholm scheen zich echter vergist te hebben, want hij zag tot zijn verbazing, dat het gezicht van zijn chef betrok, en dat de weer opgekomen puist op zijn neus vuurrood werd.

„Ik ontzeg je als mijn ondergeschikte het

recht om hier kritiek uit te oefenen omtrent den dienst in het hoofdbureau van politie.

„Ook in de afdeeling, waarvan ik de chef ben, liep vroeger alles als van een leien dakje. Onthoud dat!” zei Baxter kortaf.

Hij tastte uit gewoonte in zijn vestzak om zijn spiegeltje daaruit te halen, waarin hij iederen dag zijn niet met overvloedig mannelijk schoon gesierd gelaat eenige keeren bekeek.

Maar de glimlach van de „vloo” herinnerde er hem nog vroegtijdig aan, dat Raffles hem eerst onlangs, met zijn schoonheidsmasker, aan den spot van geheel Londen had prijsgegeven.

Nog woedend over dien gemeenen streek, stak hij den spiegel spoedig weer in zijn zak en riep:

„Blijf daar toch niet zoo onnoozel zitten en kijk mij niet zoo onafgebroken aan, maar lees mij de courant voor. Ik heb hier wel iets anders te doen dan den tijd te verbeuzelen!”

Marholm haalde zijn schouders op, nam de „Times” ter hand en begon te lezen.

Hij las alles voor wat in de courant stond, zelfs ook de advertenties — maar het artikel, waarin sprake was van de speelholen, sloeg hij over.

Dat was natuurlijk juist het tegenovergestelde van hetgeen van hem verlangd werd, daar dit juist verschillende dingen bevatte, waarvan Baxter, die er zelfs met name in genoemd werd, moest kennis nemen, maar Marholm zweeg er over om verschillende redenen, want hij veronderstelde, dat hij daarmede zijn chef eerstdaags wel weer eens duchtig zou kunnen ergeren. Als hem dan later het verwijt zou worden gedaan, dat hij van dat artikel geen melding had gemaakt zou hij tot zijn verontschuldiging kunnen aanvoeren, dat hij meende, dat zijn chef er in de eerste plaats geen kennis van zou willen nemen, omdat er een hatelijkheid aan zijn adres in stond en ook zou hij het kunnen doen voorkomen, dat hij het artikel eenvoudig over het hoofd had gezien.

De hoofd-inspecteur kwam dus niets te weten over hetgeen de Times over hem en over de speelholen had geschreven.

Baxter had reeds zijn tweede sigaar opgestoken en toen de „vloo” eindelijk zweeg en de courant neerlegde vroeg hij:

„Is dat alles?”

Toen Marholm een toestemmend antwoord gaf, zei hij:

„Ik begrijp inderdaad niet, dat de Engel-

schen zoo trotsch zijn op hun pers en dat zij meenen dat de Londensche couranten even hoog staan als die in New-York.

„Ik heb geen enkelen keer, terwijl jij mij hebt voorgelezen, iets behoeven te noteren.

„Je ziet dus wel, dat ik gelijk had, toen ik beweerde, dat de pers, als medewerkster van de politie, geen waarde bezit.”

„De oorzaak daarvan, inspecteur,” gaf de „vloot” ten antwoord, „is, dat wij hier in Scotland Yard, sedert gij hier chef zijt, veel eerder berichten ontvangen over misdaden, dan de redacteuren en journalisten van de groote bladen.

Daaraan is het ook toe te schrijven, dat wij in het algemeen weinig nieuws en belangrijks te weten komen door middel van de couranten.”

Dit scheen Baxter genoeg te doen, want hij antwoordde:

„Het is wel is waar gevaarlijk ondergeschikte beambten, zooals jij bent, in de hoogte te steken, maar niettegenstaande dat moet ik bekennen, dat jij je zeer veel verbeterd hebt sedert je niet meer als detective in de nachtkalen rondzwerft, maar je aan mijn leiding hebt onderworpen.

Als je nog een paar jaar onder mij gewerkt hebt, dan zul je eens zien, dat er op den duur nog een degelijk, bruikbaar mensch van je wordt.”

„Bekrompen idioot” dacht de „vloot”, „als je zelfs niet te dom was om te sterven, dan hadden wij je al lang begraven.”

Hij zei dit echter niet, doch begon toestemmend te glimlachen en antwoordde:

„Ik bemerk nu reeds dikwijls zelf dat ik bruikbaar word, mijnheer de inspecteur. Want er zijn nu en dan oogenblikken, waarin ik ondervind hoeveel ik aan u te danken heb.”

„Waarlijk, Marholm, dat doet mij genoegen!” zei Baxter, die glansde van trotsch en verwaandheid. En vervolgens een hooge borst opzettend, voegde hij daaraan toe: Ik hoop, dat je dat nooit zult vergeten.”

„Ik zal dat nooit vergeten, inspecteur,” antwoordde de „vloot”.

De tijd scheen nu voor Marholm gekomen om te zeggen, wat hem op het hart lag en daarom zei hij:

„Mijnheer de inspecteur, daar u mij heden zooveel welwillendheid betoond hebt, zou ik u gaarne iets willen verzoeken.”

Marholm keek bij deze woorden den hoofdinspecteur aan, op wiens gelaat men kon merken, dat hij nieuwsgierig was en nog

voordat zijn chef hem in de rede kon vallen, zei Marholm:

„Ik wilde u namelijk verzoeken om mij voor vandaag verlof te geven.”

Baxters vriendelijk gezicht veranderde in een oogenblik.

Hij scheen nu weer de geweldige van Scotland Yard en antwoordde kortaf:

„Het is onbehoorlijk van een ondergeschikte, wanneer hij van de goedheid van zijn chef misbruik wil maken.

„Je weet wel, dat je in dienst van den koning bent en tot drie uur des namiddags hier in het hoofdbureau aanwezig moet zijn.

Na dien tijd ben je een particulier persoon en kunt doen of laten wat je wilt.”

Maar Marholm liet zich daardoor niet afschrikken, want hij wist reeds vooraf, dat het hem moeite zou kosten, het gevraagde verlof van Baxter te krijgen.

Hij verloor de wellevendheid echter niet uit het oog, toen hij antwoordde:

„Zeker, inspecteur, ik weet heel goed, welke plichten aan mijn betrekking verbonden zijn en ik zal de laatste zijn, die dit niet in het oog houdt.

„U weet ook wel, dat ik nog nooit om verlof gevraagd heb, vóórdat ik daarop recht had en ik verzeker u, dat het heden voor de eerste en voor de laatste maal gebeurt.”

Baxter was opgestaan en liep met de handen op den rug het vertrek op en neer.

Plotseling bleef hij voor Marholm staan en vroeg:

„Waarom wil je juist heden verlof hebben?”

„Omdat mijn vrouw en kinderen hedenavond voor eenige weken naar familieleden in de provincie gaan, om daar eenigen tijd uit te rusten. Wij zijn daarom van plan, heden met een boot een klein uitstapje langs de Theems te maken, opdat wij, voordat mijn vrouw met de kinderen vertrekt, nog een paar uur bij elkander kunnen zijn.”

Baxter had zijn wandeling door het vertrek weer hervat en toen Marholm eindelijk zweeg haalde hij de schouders op en zei spottend:

„Een boottocht op de Theems — eenige weken rust, voor vrouw en kinderen, dat is prachtig!

„Je wilt je iets veroorloven, wat den eenvoudigen secretaris van politie niet, maar wel aan den Lord-mayor van Londen toekomt.”

Hij bleef weer voor Marholm staan en riep met buitengewone heftigheid:

„Mijnheer! Je bent ondergeschikte beamb-

te, met een jaarlijksch inkomen van 150 pond sterling en dus geen Indische nabob.

„Je moet de tering naar de nering zetten en geen kostbare uitstapjes en wekenlange rustkuren op touw zetten! Onthoud dat!”

Dat was de „vloot” toch te erg.

Rood van woede sprong hij op en zei:

„Dat gaat u niets aan, mijnheer de inspecteur. U hebt met mijn privé-zaken *niets* uit te staan.

„Als ik mijn vrouw en kinderen naar buiten stuur, dan wil ik dat zoo vaak en zoo lang doen, als het mij belieft en de duivel mag ieder halen, die mij in dat opzicht de wet wil voorschrijven. Dat moet u maar onthouden!

„Overigens wil ik nu geen verlof meer hebben!”

Maar nu werd Baxter woedend.

„Wat is dat voor een onbeschaamde taal tegenover mij!” riep hij uit, „ik zal je wegens insubordinatie aanklagen en er voor zorgen, dat je dadelijk wordt weggejaagd. Dan kun je, wat mij betreft, voor je heele leven naar buiten gaan en je daar als varkenshoeder verhuren.”

De „vloot” was weer gaan zitten en stak onverschillig zijn pijp op.

„Daarmede bewijst u mij een dienst,” zei hij spottend, „want ik moet u eerlijk zeggen, dat het iemand op den duur toch al te moeilijk valt, gedwongen te zijn, om er zich steeds over te moeten ergeren, wanneer men ziet, dat u steeds bezig bent om de politie, bij al de inwoners van Londen, bespottelijk te maken; vooral door Raffles bent u, en de heele politie, het mikpunt geworden van de grootste spotternijen.”

Baxter, die zich nu niet meer beheerschen kon, sprong op Marholm af en greep hem bij de keel, alsof hij hem wilde wurgen.

Marholm beproefde te vergeefs zich los te maken; — de inspecteur bleef hem vasthouden.

Zoedoende bleef er voor Marholm niets anders over, dan zich zooveel mogelijk te verweren.

Hij pakte zijn chef beet, lichtte hem een beentje en in een ommezien lagen beiden op den grond en begonnen te vechten, waarbij de inspecteur het onderspit moest delven.

Want ofschoon hij meer dan een hoofd groter was dan zijn secretaris, was hij toch niet in staat zijn kleinen tegenstander te overmeesteren.

Plotseling echter sprongen beiden overeind, liepen naar de deur, trokken die open en riepen, terwijl de een met zijn vinger naar den ander wees, tot de agenten:

„Bestel een wagen van het krankzinnigen-gesticht en breng den man daar heen. Hij is gek geworden!”

De agenten bleven echter bedaard staan, want zij wisten precies, wat zij er van denken moesten.

Zij keken naar hun beide chefs, wier haren verwilderd, wier kleeren bevuild, wier boorden en dassen gescheurd waren en daarna keken zij plotseling naar de puist, die den neus van Baxter versierde.

Deze puist was in het vuur van het gevecht nog meer opgezwollen en bont en blauw geworden.

De inspecteur zag er zóó komisch uit, dat de manschappen plotseling allen begonnen te lachen en onafgebroken naar den neus van hun chef keken.

Dat was Baxter te veel.

Zonder aan discipline te denken, gaf hij, om hem te kunnen passeeren, zijn secretaris een stomp, zoodat Marholm tusschen de lachende agenten viel.

Daarna ging Baxter naar zijn kamer terug, nam zijn hoed en jas van den haak en stormde als een wild geworden stier, langs de agenten, het bureau uit.

Gedurende een oogenblik was alles stil. De agenten keken elkander verbluft aan. Zoo iets hadden zij niet verwacht.

Zij konden wel vermoeden, dat er den volgenden dag een geducht onweder in het bureau zou uitbreken en dat zij door hun chef gestraft zouden worden.

Daardoor was hun vroolijkheid plotseling geheel verdwenen.

Alleen Marholm was nu weer kalm.

Hij borstelde het vuil van zijn kleeren, schikte zijn boord en das weer terecht en zei lachend:

„Nu ga ik den boottocht op de Theems tóch maken.”

Daarna trok hij zijn jas aan, zette zijn hoed op en verliet vergenoegd het bureau.

Ook de agenten namen den dag vrij. De een na den ander verlieten zij het hoofdbureau, om zich door een glas ale te versterken voor den volgenden moeilijken dag en voor het ongenoegen van Baxter.

DERDE HOOFDSTUK.

In de Westminster Club.

De avondmist hing reeds over de Theems, toen op de eerste étage van een voorname, aan het Hydepark grenzende villa, het licht der electriche gloeilampen ontstoken werd.

Hier was de Westminster-Club gevestigd. De villa behoorde aan den president van de club, zekeren Lord Darrington, die schatrijk was.

Hij bezat in Schotland een groot landgoed, waarop hij den Prins van Wales dikwijls als gast noodigde.

Er werden dan vossenjachten georganiseerd, waarvan de prins een hartstochtelijk liefhebber was en het gerucht ging, dat uit de weelde, welke ten toon werd gespreid aan de diners, wanneer die vossenjachten waren afgeloopen, duidelijk bleek, dat Lord Darrington veel en veel rijker was dan de geheele vorstelijke familie tezamen.

Dit belette Lord Darrington echter niet om een zeer beminnelijk man te zijn en zooals een goed Engelschman betaamt lid te zijn van een club, waar hij het grootste gedeelte van zijn tijd doorbracht.

De club bestond slechts uit twaalf leden, terwijl vaak de voornaamste personen uit het gansche Britsche Koninkrijk werden geïntroduceerd.

Ook Raffles was lid van de club dezer uitverkorenen; hij was daarin voor eenige jaren opgenomen onder den naam van den Schotschen „Lord Douglas Eastborn”.

Het was gewoonte, dat de Westminster-Club eens in de maand, op een bepaalden dag, gasten ontving, die natuurlijk ook van de voornaamste familiën uit het land afkomstig waren.

De overige avonden van de Club waren alleen voor de leden bestemd en nooit kwam er dan een vreemdeling in de kostbare vertrekken van de prachtige villa aan Park Lane.

Heden was het weder ontvangdag.

In de vestibule, waar een prachtige, in gouden lijst gevatte spiegel hing, bevond zich een tweede vleugel deur, die naar de Clubzaal leidde.

In de bestuurskamer stond een groote zware eikenhouten tafel, waaromheen twaalf leuningstoelen stonden. De tafel was bedekt met een fraai, dik, groen lakensch kleed, waarvan zware zijden kwasten afhingen. Midden op de tafel stond een koperen monumentale inktkoker, terwijl op de plaats van den voorzitter een prachtige ebbenhouten met zilver ingelegde voorzittershamer lag.

Twee plaatsen van hem af, aan de linkerzijde, lag een zwartlederen map, welke gebruikt werd door den secretaris wanneer er vergaderingen waren.

De wanden liepen boogvormig naar het plafond toe, zoodat het was alsof men in een soort koepel zat, hetgeen een bijzonder eigenaardig effect maakte. Deze wanden waren gedeeltelijk met donker slavonisch eikenhout beschoten en verder met goudleder behangen, hetgeen een zeer voornamen indruk maakte, welke nog versterkt werd door den kostbaren parketvloer, welke als een spiegel glansde. Een dik, fel gekleurd Turksch tapijt bedekte dezen vloer gedeeltelijk en dempte elken voetstap.

Aan de muren, hingen de portretten van de gestorven leden der Club, die nu reeds tweehonderd jaar bestond.

Deze bestuurskamer deed eigenlijk slechts dienst bij bijzondere gebeurtenissen, als de leden somtijds eens wegens belangrijke zaken bijeen moesten komen.

Dan plaatsten de twaalf heeren zich rondom de groote, eikenhouten tafel en leidde de president de vergaderingen.

Dan werden er dikwijls woorden geuit, die getuigden van zulk een welsprekendheid, als men nauwelijks in het parlement te hooren kreeg en de gelegenheid tot zulke ernstige debatten had vaker plaats, dan men oppervlakkig zou denken.

Het was namelijk een gewoonte in de „Westminster-Club” dat de Koning van Engeland eere-voorzitter was en dikwijls, als de Koning bij zijn ministers de gewenschte raadgevingen niet kon vinden — dan herinnerde

Zijne Majesteit zich, dat hij lid van die „Westminster-Club” was en dat daar een twaalfstal mannen aanwezig waren, die rijk aan onder- vinding waren en die hem gaarne met hun raad wilden dienen.

Aan dit vertrek grensde de bibliotheek, waarin men gewoon was minder vormelijk bijeen te komen.

Deze bibliotheek was zeer comfortabel ingericht. Op een kleine tafel lagen altijd de nieuwste tijdschriften en sportbladen.

Tegenover de deur stond een boekenkast van echt cederhout, waarin meer dan tweeduizend kostbare boeken, eigendommen van de Club, stonden gerangschikt.

Een groot schrijfbureau, prachtige fauteuils en Fransche tabouretten stonden in het vertrek verspreid.

In de aangrenzende speelzaal vond men koffieserviezen, flesschen, glazen, kristallen karaffen en zilveren wijnkoelers.

In het midden van de daarnaast liggende speelzaal stond de groote, met groen laken overtrokken speeltafel en daaromheen de eveneens met groen laken overtrokken stoelen.

Des avonds werd deze zaal door verscheidene kronen verlicht, die boven de speeltafel hingen en een schitterend licht verspreidden.

Op dezen ontvangavond, die, zooals gezegd, slechts eens in de maand plaats vond, zag men in de Club een aantal bezoekers, heeren en dames, die allen in elegante toiletten verschenen waren: — de heeren in rok of smoking, de dames in gedecolleteerde toiletten.

De vleugeldeuren, die van het eene vertrek naar het andere leidden, stonden open, zoodat de vertrekkenden in één liepen en een prachtige aanblik boden vol ongemeene schittering.

Het was reeds laat in den avond.

Het glinsterde en fonkelde in de zalen van brillanten en robijnen en smaragden, die sprankelden in het schijnsel der electrische lichten.

De blanke schouders der gedecolleteerde dames geleken wel gepolijst marmer.

Daartusschen bewogen zich de elegante slanke gestalten der heeren, die van hun verlakte laarzen tot aan de ridderorden in hun knoopsgaten, naar den allerlaatsten smaak gekleed waren.

En over dit geheel lag een waas van voor- naamheid, rijkdom en schoonheid.

Allen die gekomen waren om een der meest genotvolle avonden van de Westminsterclub

in de villa van lord Darrington bij te wonen, behoorden tot die benijdenswaardige menschen, die als het ware onder een gelukkig gesternte geboren waren.

Lord Algernon Douglas-Eastborn, alias lord Lister, bijgenaamd John Raffles, de Groote Onbekende, stond met zijn vriend Charly Brand, dien hij hedenavond geïntroduceerd had onder den naam van den Franschen markies Alphonse de Trussard, en met een Engelschen baronet in druk gesprek in een der nissen van de bibliotheek.

Toen hij zich omkeerde schrok hij even. Of- schoon Raffles zich in alle omstandigheden des levens voortreffelijk beheerschte, scheen hij toch onwillekeurige beweging te hebben gemaakt, een knippen met de oogen of een trekken met de wenkbrauwen, want Charly Brand, die zijn vriend en meester beter kende dan iemand ter wereld ook, ontging het niet en speurde even onmerkbaar om zich heen als om de corzaak van deze zeldzame gemoedsaandoening van zijn vriend te ontdekken. De baronet scheen het echter niet te hebben opgemerkt, want hij ging door met spreken en verhaalde van de Derby-wedrennen, waarbij een zijner paarden slechts een halslengte bij dat van den winnaar was achtergebleven.

Maar Charly Brand begreep, zooals gezegd, dadelijk, dat zijn meester en vriend iets on- aangenaams had gezien, of dat er een onheil in aantocht was.

Hij keek lord Lister scherp aan. Deze wendde het hoofd af en streek met zijn hand over zijn linkermouw.

Dit was iets, wat zeker door niemand op- gemerkt werd. Maar voor markies de Trus- sard was het een afgesproken teeken.

De onrust van Raffles werd veroorzaakt door de aanwezigheid van een heer, op wiens linkermouw zich een bijzonder teeken vond.

Brand luisterde oogenschijnlijk naar het verhaal over de Derby-wedrennen van den jongen baronet, maar keek intusschen naar den kant, dien Raffles hem door het geven van zijn kenteeken had aangewezen.

En toen herkende hij dadelijk den persoon, wiens verschijning den Grooten Onbekende eenigszins ongerust had gemaakt; — het was een heer van omstreeks vijftig jaar, wiens linkerborst met allerlei vreemde ordeteeken versierd was.

„Hé — daar is don Manuel di Terradera, de garnizoens-commandant van Buenos Ayres,” zei de jonge baronet eensklaps die

nu zijn verhaal over de Derby-wedrennen afbrak.

Brand hoorde den naam van den Spanjaard heden voor het eerst en kon niet begrijpen, waarom lord Lister de ontmoeting met dezen hooggeplaatsten officier zoo onaangenaam vond.

Want hij wist niet, dat zijn vriend en meester, John Raffles, vroeger eens op zijn reis door Zuid-Amerika, in Buenos-Ayres een zijner geniaalste trucs had uitgehaald, waardoor niet alleen het Argentijnsche leger bespottelijk werd gemaakt, maar waardoor tevens Don Terradera gevaar liep, zijn positie en zijn eer te verliezen.

Met eenige stappen was de magere Spanjaard bij de drie heeren gekomen en groette den jongen baronet, dien hij gedurende de twee maanden dat hij zich in Londen had opgehouden, dikwijls in gezelschappen en in de renbaan ontmoet had, met een vriendelijken handdruk.

Daarop wendde hij zich met een innemend lachje tot de beide andere heeren.

Doch dit lachje verdween oogenblikkelijk, toen hij Raffles goed aankeek.

Het waren eenige oogenblikken van zenuwachtige spanning, gedurende welke de een den ander met de blikken mat.

Het was, alsof zij elkaars krachten taxeerden. Maar terwijl in de zwarte, kleine oogen van den Spanjaard dreiging lag, had lord Lister de oogen kalm opgeslagen.

Het scheen, dat in de oogen van Raffles een hypnotische kracht lag, waaraan slechts weinig menschen op den duur weerstand konden bieden.

Want na eenige oogenblikken sloeg Terradera zijn oogen neer en terwijl hij zich tot den baronet wendde, zei hij:

„Wilt u zoo vriendelijk zijn, waarde Sir Evelyn Jamdyce deze beide heeren voor te stellen?”

„Met genoegen,” antwoordde de jonge Engelschman. „Ik stel u voor, heeren, Don Manuel di Terradera, garnizoens-commandant van Buenos-Ayres — de markies Alphonse de Trussard — lord Algernon Douglas Eastborn.”

Beide laatstgenoemde heeren maakten een buiging, terwijl om de lippen van den Spanjaard een boosaardig lachje speelde.

Hij scheen een oogenblik te twijfelen en te overleggen.

Daarna zei hij langzaam, den klemtoon op ieder woord leggend:

„Ik geloof, dat ik tegenover vicomte Henri Rubeau sta!”

De Groote Onbekende wendde zich weer tot den jongen Engelschman en zei:

„Waarde Sir Evelyn, deze heer vergist zich. „Ik verzoek u, zoo vriendelijk te zijn, om mijn naam en titel nog eens langzaam te herhalen.”

Het spottend lachje, dat daarbij om zijn mond zweefde, scheen den Spanjaard zeer te irriteren.

Hij werd doodsbleek.

„Mijnheer de vicomte, ik vergis mij volstrekt niet, — zei hij op beslist toon. — Want onze ontmoeting, die voor twee jaar in de haven en in de militaire gevangenis van Buenos-Ayres plaats had, was veel te eigenaardig en te interessant voor mij, om eenigen twijfel omtrent de identiteit van uw persoon te kunnen koesteren.”

De jonge baronet, die door deze woorden pijnlijk getroffen was, werd ongerust en keek vragend naar Charly Brand.

Deze haalde de schouders op; hij begreep er niets van.

Het gezicht van lord Lister verraadde niets van hetgeen er in hem omging. Onafgebroken hield hij zijn blikken op den Spanjaard gevestigd.

„Mag ik u verzoeken, Don Terradera, mij een nadere verklaring te geven?” vroeg hij beleefd.

„Zou dat inderdaad nog noodig zijn, vicomte de Rubeau? — vroeg deze. — Zijt ge dan vergeten, dat ge door een groote zwendel, waardoor ge de militaire autoriteiten van Buenos-Ayres en van de voor de stad geankerde Braziliaansche oorlogsvloot, in de ergste mate hebt benadeeld, twee maanden lang in voorarrest in de gevangenis hebt gezeten en daarna op een raadselachtige manier zijt verdwenen om de stof van Zuid-Amerika van uw voeten te schudden?”

John Raffles bleef ook na het uitspreken dezer woorden nog altijd zeer kalm.

„Ik maak u er nog eens attent op, Don Terradera, dat ik lord Algernon Douglas Eastborn, uit Schotland ben! — De naam Vicomte de Rubeau hoor ik nu voor het eerst,” bevestigde hij met nadruk.

De Spanjaard begon nu luidkeels te lachen.

„Ik wel gaarne gelooven, dat er u zeer veel aan gelegen ligt, dezen naam, dien ge destijds valschelijk hebt aangenomen, nimmer weer te hooren uitspreken.

„Maar u moet mij toestaan, dat ik u de ver-

zekering geef, u noch voor een Franschen vicomte, noch voor een Schotschen lord Douglas Eastborn te houden.

„Lieden van uw allooi wisselen hun namen even gemakkelijk, als andere menschen een paar handschoenen.”

„Don Terradera! wat zegt u daar?” riep de jonge baronet uit.

„Het is ongehoord!” voegde markies De Trussard er aan toe.

„Ik geloof dat het tijd wordt, aan dit onderhoud en aan het gezelschap van dezen heer een eind te maken,” zei John Raffles en riep een der bedienden.

„Vraag lord Darrington, of ik hem een oogenblik spreken kan,” zei hij tot den bediende.

Deze boog en antwoordde:

„Zeer goed, uwe lordschap!”

Binnen eenige oogenblikken kwam de oude lord Darrington bij de heeren en vroeg waarom men hem wenschte te spreken.

De jonge baronet, die zeer boos was over het gedrag van den Spanjaard, vertelde de zaak met weinig woorden.

Lord Lister voegde daar nog bij:

„De beschuldigingen van Don Terradera zijn zóó bespottelijk, dat het de moeite niet waard is, daar nog een woord over te spreken. Ik geef mij de moeite niet te weerleggen.”

„Maar toch geloof ik, dat het niet in het voordeel van de Westminster-Club zou zijn, als het bekend werd, dat haar leden aan het gevaar bloot staan, door geïntroduceerde gasten verdacht gemaakt en beleedigd te worden.”

Charly Brand voegde daar nog aan toe:

„Lord Darrington, ik moet bekennen, dat ik, met het oog op den goeden naam, dien uw Club heeft, nooit gedacht had, dat er zulk een scène zou kunnen voorvallen.”

De oude lord Darrington streek over zijn witten baard. Hij was zéér ernstig geworden en na eenig denken zei hij tot den Spanjaard:

„Ik maak u er opmerkzaam op, Don Terradera, dat u hier onze gast bent en dat ik, als president der Club, u dringend moet verzoeken, de goede gewoonten, die hier heerschen, te respecteeren.

Lord Douglas Eastborn is een der voornaamste leden van de Westminster-Club en daarom is er voor mij geen twijfel aan, dat u zich in persoon deêrlijk hebt vergist.

„Als ge er in het vervolg waarde aan hecht, hier als gast toegelaten te worden, dan moet

ik u uitdrukkelijk verzoeken om de reputatie van onze twaalf clubleden in ieder opzicht te respecteeren.

„Ik geloof dat u mij wel verstaan zult hebben.”

Hij maakte een lichte buiging en mengde zich weer onder de gasten, die van deze scène niets bemerkten hadden.

John Raffles nam nu zijn vriend Charly Brand onder den arm en zei:

„Kom, markies —”

En tot den baronet zei hij:

„Sir Evelyn, ik hoop u later op den avond nog te zien.”

Raffles en Brand gingen nu door de bibliotheek naar de groote speelzaal, waar reeds aanzienlijke bedragen op de groene tafel gedeponneerd waren.

De Spanjaard keek hen met verbeten woe-de na.

Maar toen hij zich omkeerde om den Engelschen baronet opheldering te geven en zijn gedrag te rechtvaardigen, zag hij, dat ook deze hem verlaten had.

Zoo stond hij dan nu alleen tusschen al deze menschen, die zorgeloos schertsten en lachten.

Hij kreeg plotseling het gevoel, dat hij niet meer in dezen kring thuis behoorde en dat hij als het ware uit het gezelschap dezer voorname heeren verdreven was als iemand, die lichtvaardig de eer van anderen bezoedelde en in opspraak bracht.

Maar toch wist hij, dat alles wat hij aan zijn vijand verweten had, niet door hem verzonnen was; hij had er zijn vermogen, rang en naam wel op willen verwedden, dat hij zich in den persoon niet vergist had en stond nu toch als een uitgestooten en lastige vreemdeling hier in deze bibliotheek, zonder in staat te zijn, daar iets tegen te kunnen doen.

„Duivels!” riep hij, toen hij naar de vestibule ging.

Daar trok hij zijn jas aan, nam zijn hoed en stok en verliet, zonder op de onderdanige buiging van den portier te letten, de villa. —

Maar de Schotsche grondbezitter lord Douglas Eastborn stond met markies De Trussard bij het venster van de speelzaal en keek naar de straat. Toen hij bemerkte, dat Don Manuel di Terradera in een auto stapte en wegreed, stak hij een sigaret op.

Brand keek het vertrekkende rijtuig na, tot dat het om den hoek was verdwenen.

Daarop wendde hij zich tot zijn vriend en vroeg:

„Wil je mij nu niet zeggen, Edward, wat er met dien Spanjaard en in de militaire gevangenis te Buenos-Ayres is voorgevallen?”

Maar deze schudde lachend het hoofd.

„Je moet niet al te nieuwsgierig zijn, Charly. Ik denk denzelfden truc, dien ik destijds in de hoofdstad van Brazilië heb uitgehaald, thans te Londen in praktijk te brengen en je weet immers wel, dat het nooit mijn gewoonte is geweest, om vooruit over mijn plannen te spreken.”

Intusschen werd het souper opgediend en werden de heeren uitgenoodigd aan tafel te komen. Uit de opgewekte gesprekken bleek, dat niemand der aanwezigen, behalve dan Lord Darrington, die echter zweeg, iets van het twistgesprek had opgemerkt en dat men niet eens erg had in de verdwijning van den Spanjaard, die met zijn rusteloze, donkere oogen al heel slecht paste in dezen kring van Engelsche gentlemen met hun blonde haren en blauwe of grijze oogen.

Het souper was zeer opgewekt en het was laat eer men van tafel op stond.

Daarna kwam men in de bibliotheek-zaal bijeen, om daar nog een kop koffie te drinken, een sigaar of sigaret te rooken en gezellig te praten.

Toevallig nam een der heeren het laatste nummer van *de Times* ter hand en las daar hij door het artikel over de speelholen getroffen werd, dit luid voor.

Eenigen der aanwezigen kenden den inhoud reeds, de meesten echter hadden het nog niet gelezen, zoodat het niet te verwonderen was, dat zich daarover een breedvoerig gesprek ontspan.

„Hoofd-inspecteur Baxter schijnt sedert eenigen tijd geheel ingeslapen te zijn,” beweerde de Duitsche graaf Tramin, die zich om der wille van een erfenis, sedert zeven maanden te Londen ophield en daar in de eerste kringen verkeerde.

„Hij zal eerstdaags wel een geduchten uitbrander van den Lord-Mayor krijgen,” beweerde de jonge Engelsche baronet, wiens paard bijna den Derbyprijs gewonnen had.

„Zeker,” zei Charly Brand, „ik vind, dat het hoog tijd wordt, dat de Londensche politie eens maatregelen neemt om aan al deze speelholen een einde te maken.”

„Ik ben het geheel met u eens, waarde markies,” beweerde de oude lord Darrington, die juist bezig was een versche sigaret op te steken.

„Als de politie niet spoedig handelend op-

treedt, zal het nog zóó ver komen, dat het publiek niets meer om haar geeft en dan kunnen wij het nog beleven, dat zelfs de „Westminster-Club” met allerlei andere speelholen gelijk wordt gesteld.”

Deze opmerking gaf aanleiding tot allerlei kwinkslagen en anècdoten.

John Raffles schaarde zich aan de zijde van den ouden lord Darrington en maakte de volgende opmerking:

„Ik vrees, mijneheeren, dat u de zaak te licht opvat. Onze geachte president heeft geen ongelijk, als hij u het Engelsche clubleven voorstelt op een niet zeer aangename wijs.

„De Londensche politie is zeer nalatig en ik weet slechts één middel om daarin verbetering te brengen.”

Van alle kanten bestormde men den spreker nu om dit onfeilbaar middel bekend te maken.

Maar evenals een tooneelspeler, liet Raffles de spanning eerst haar toppunt bereiken, voordat hij zei:

„Men moet den hoofd-inspecteur van politie, Baxter trachten onder het oog te brengen dat het in dezen om zijn eer gaat.”

Op de gezichten der aanwezigen kon men bemerken, dat zij den spreker nog niet begrepen hadden en daarom voegde deze er bij:

„Men moet den chef van Scotland Yard een bespottelijke rol laten spelen; want voor zoover ik dien man uit courantenartikelen ken, geloof ik zeker, dat spot het eenige middel is om hem er toe te brengen, dat hij met tact tegen de speelholen optreedt.”

De jonge baronet, die eenige oogenblikken had nagedacht, zei eindelijk:

„Ik vrees, lord Eastborn, dat ge met uw voorstel geen gunstig resultaat zult bereiken, want te oordeelen naar de zwelgpartijen, die hij zich thans in het hoofdbureau van politie veroorlooft, is de fameuse hoofd-inspecteur thans weer verliefd geworden en daarom laat hij den dienst in den steek.”

Het luid gelach, dat van alle kanten op deze woorden volgde, bewees, dat de liefdesavonturen van Baxter de vroolijkheid van de inwoners van Londen steeds gaande maakten en tevens bleek daaruit, hoe algemeen bekend hij geworden was.

Ieder wist iets van hem te vertellen en daarom zal het niemand verwonderen, dat deze gesprekken zeer opgewekt waren en dat de hoofd-inspecteur van Scotland Yard gedurende een uur de oorzaak van aller vroolijkheid was.

John Raffles verwierf dan ook aller bijval toen hij zei:

„Mijne heeren,” ik heb een idee. Wij intellectueelen van Londen moeten ons de moeite getroosten de handen ineen te slaan en onzen waarden hoofd-inspecteur een lesje geven.

„Wij moeten hem, wat men in den volksmond noemt, er in laten loopen, zoo dat hij het zich nog jaren later herinneren zal. Wij doen daarmede tevens een goed werk, want daardoor zal hij wel worden opgewekt om zijn werk wat beter te verrichten en zijn dienst niet zoo schandelijk te verwaarloozen.”

„Uitstekend! Uitstekend! — riepen allen. Laat ons nu eens hooren wat gij met hem voor hebt!”

„Dat zal ik,” zei Raffles, „luister mijne heeren!

Wij allen, die hier bijeen zijn, moeten gedurende veertien dagen het bij de strafwet verboden hazardspel spelen en wel in tegenwoordigheid van den hoofd-inspecteur van politie Phileas Baxter.

„Wij moeten zelfs nog verder gaan en er Baxter toe trachten over te halen om mede te spelen.

„Wij moeten het zóó aanleggen, dat hij niet bemerkt, dat wij inderdaad spelen, maar hij moet meenen, dat het slechts een comédie is en dat wij een voorstelling willen geven, hoe het toegaat in de beruchte speelholen.”

„Dat is onmogelijk, waarde lord,” zei Sir Evelyn. „De hoofd-inspecteur van politie is wel is waar een bekrompen man, maar zóó dom als u meent, is hij toch niet.”

Lord Lister stoorde zich niet aan deze tegenspraak, maar antwoordde:

„Wij zijn het er dan toch over eens, dat de hoofd-inspecteur zeer dom is en juist dat geeft mij den moed om mijn plan door te zetten. Ik herhaal het nog eens, dat wij veertien dagen lang, voor de oogen van Baxter, zeer hoog moeten spelen en ik ben er van overtuigd, dat de hoofd-inspecteur er gaarne aan zal deel nemen!”

Dit gaf aanleiding tot een algemeen gelach en de jonge baronet Sir Geoffrey Lancaster riep:

„Lord Douglas Eastborn, ik zie u reeds sedert eenige jaren voor een der verstandigste mannen van onze club aan, maar nu ben ik bereid om een weddenschap met u aan te gaan, dat de grap, die u met Baxter wilt uithalen, schipbreuk leidt!”

John Raffles begon weer te lachen en antwoordde:

„All right, Sir Geoffrey! Ik neem uw weddenschap aan. Om hoeveel zullen wij wedden?”

„Om 2000 pond sterling,” antwoordde de baronet. „Stemt u daarin toe?”

„Wel zeker,” gaf lord Lister ten antwoord. Overeenkomstig de Engelsche gebruiken, haalden de beide heeren hun notitieboeken te voorschijn ten einde ieder een chèque van 2000 pond sterling in te vullen en tot na den afloop der weddenschap in handen te stellen van lord Darrington, den voorzitter der Club.

Deze nam ze in ontvangst en stak ze zorgvuldig in zijn portefeuille.

Thans kregen al de aanwezigen de beroemde Engelsche wedkoorts. Er vormden zich twee partijen, de een voor den jongen baronet, de andere voor lord Douglas Eastborn.

Deze partijen gingen nu onder elkander aan het wedden, wie van de beide heeren winnen zou; allen waren opgewonden, het ging om hooge bedragen. chèques werden ingevuld — in één woord, het ging er toe, alsof men zich op een Effectenbeurs bevond.

En de opgewondenheid bedaarde eerst, toen de oude Lord Darrington aan Raffles vroeg:

„Zoudt u ons nu ook niet willen zeggen, waarde lord, op welke wijze u de weddenschap denkt te winnen?”

Allen keken met spanning naar den gevraagde, die de schouders ophaalde en antwoordde:

„Ik moet eerlijk bekennen, uw lordschap, dat ik het daarover met mij zelf nog niet eens ben.

Ik heb weliswaar reeds een idee, maar moet u verzoeken, mij een week uitstel te verleen, opdat ik over dit denkbeeld behoorlijk kan nadenken en in staat zal zijn, het ten uitvoer te brengen.”

„Als u de 2000 pond van den baron wint, dan acht ik u even hoog te staan als de Groote Onbekende John Raffles,” beweerde de Schotsche luitenant-generaal Mac Lewlesz, die een der grootste landeigenaren uit de provincie was, maar geregeld drie-vierde gedeelte van het jaar te Londen of Parijs doorbracht.

Lord Lister maakte een buiging voor den Schot en verklaarde:

„In dit geval, generaal, mag ik het als een eer beschouwen met dien beruchten gentleman-dief gelijk gesteld te worden.”

Lord Darrington bedacht zich een oogenblik en zei toen:

„Ik heb van dien John Raffles genoeg gehoord om mij er van overtuigd te houden, dat vele jongeren uit ons gezelschap er goed aan deden, een voorbeeld aan hem te nemen.”

„Ja zeker,” beweerde de hertogin van Portsmouth, een der schoonste vrouwen van den Londenschen adel, „die John Raffles moet een buitengewoon mensch zijn.

„Ik schaam mij niet te bekennen, dat ik de grootste sympathie voor hem koester en ik verklaar openhartig — dat ik reeds dikwijls den wensch gekoesterd heb, hem eens te leeren kennen.”

Zij sprak deze woorden tot lord Douglas Eastborn, weinig vermoedend tot wien zij zich gewend had.

Raffles keek haar met zijn fonkelende

oogen aan en deze oogen dwongen de hertogin haar blik niet af te wenden van hem, die met haar gesproken had. Zij keek lord Edward Lister als gehypnotiseerd aan.

Maar deze antwoordde kalm:

„Wie weet, uwe hoogheid, of uw wensch niet nog eens vervuld zal worden.”

En de schoone hertogin van Portsmouth dacht bij zich zelf:

„Wat is die lord Douglas Eastborn toch een eigenaardig man! Ik heb dat nog nooit zoo goed opgemerkt als heden.”

Hij schijnt ons met zijn oogen te kunnen bedwingen, zooals een temmer dat met leeuwen en tijgers doet, maar daarbij is hij tegelijkertijd de beminnelijkheid in persoon.”

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en

Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

Baxter in nood.

Het was acht dagen later.

De geweldige van Scotland Yard had juist alle stukken, die de post gebracht had, nagezien en, hij had bij dat werk gezocht en getranspireerd, alsof hij aan het zaaddorschen was geweest.

Want ofschoon dit post nazien het eenige werk was, dat hij verrichtte, toch maakte hij er altijd een ophef van, alsof het bestaan van het Vereenigde Britsche Koninkrijk er van afhing.

Toen hij nog pas zijn betrekking als secre-

taris in Scotland Yard aanvaard had, was de „vloer” over de luiheid van zijn chef steeds verontwaardigd geweest.

Met den tijd echter had zijn verontwaardiging plaats gemaakt voor een groote mate van onverschilligheid.

Na den twist, die de vorige week in het dienstlokaal van het hoofdbureau van politie tusschen Baxter en Marholm had plaats gehad, was Marholm voortdurend vroolijk geweest.

Steelsgewijze bekeek hij voortdurend met

innige blijdschap den neus van zijn chef, die ten gevolge van de paar geduchte slagen die hij bij gelegenheid van de vechtpartij, toen beiden elkaar op den grond hadden afgerost, op dat lichaamsdeel gegeven had, nog steeds dik en rood was.

Voor al de puist vertoonde alle kleuren van den regenboog en werd, in weerwil van de goede verpleging en de massage, geen millimeter kleiner.

Dat was ook de oorzaak, waardoor Baxter zich tot een gewoonte gemaakt had, om ieder oogenblik zijn zakspiegeltje voor den dag te halen en zich daarin, even als een verliefde kater, te bekijken.

De goede luim, waarin Marholm zich tegenwoordig verheugde, werd echter heden nog verhoogd, doordat van den Lord Mayor, den hoogst geplaatsten ambtenaar van Londen, een aan Baxter gericht schrijven ontvangen was, waarvan de „vloot” weliswaar den inhoud nog wel niet kende, maar waarover hij wel allerlei vermoeden had, want hij begreep, dat de brief van den Lord Mayor betrekking had op het artikel in de „Times”, waarin geklaagd werd over het vermeederen der speelholen.

Baxter had dat artikel natuurlijk niet gelezen, maar dat was toch ook eigenlijk niet noodig geweest, want als Baxter zijn dienst goed had vervuld, had hij er toch zeker niet door de pers op attent gemaakt behoeven te worden, dat het tijd werd in te grijpen, om paal en perk te stellen aan de activiteit van de speelholen.

Maar Baxter was zóó gewend alles over te laten aan zijn secretaris, dat hij zich niet eens de moeite gaf de verschillende misdaden, welke in de city geschiedden, na te gaan. In dat geval zou hij natuurlijk onmiddellijk hebben ontdekt welke oorzaak deze hadden.

Marholm vermoedde dan ook, dat de brief van den Lord Mayor een scherpe terechtwijzing zou bevatten en verkneukelde zich al in stilte over de uitwerking daarvan op zijn beminden chef.

De geweldige van Scotland Yard had juist de brieven doorgezien en was op zijn gemak in zijn leuningstoel gaan zitten om een sigaar te rooken, toen de „vloot” opstond, naar hem toeging en den brief van den lord mayor, dien hij tot dusverre opzettelijk achter gehouden had, voor hem neerlegde.

Baxter keek naar het groote, verzegelde couvert en schoof zijn sigarenkoker ter zijde.

„Wat is dat voor een brief, Marholm?” vroeg hij.

„Zijn lordschap zal wel weer naar u verlangen, inspecteur,” antwoordde de „vloot”, ging naar zijn schrijfbureau terug en verdiepte zich oogenschijnlijk in zijn bezigheden.

Maar ter sluiks keek hij den hoofd-inspecteur aan, die intusschen den brief geopend had en dien met klimmende ongerustheid doorlas.

Het was eenige minuten doodstil in het vertrek — de stilte, die den storm voorafgaat.

Baxter draaide zich plotseling om, frommelde den brief van den lord mayor in elkander en wierp dien naar Marholm toe, in de richting van zijn hoofd.

Hij had wel degelijk de bedoeling hem het papier tegen het hoofd te werpen, maar de „vloot” scheen dit reeds vermoed te hebben, zoodat de brief over hem heen vloog en op zijn schrijfbureau terecht kwam.

„Het is zeker uw bedoeling dat ook ik den brief zal lezen; is het niet zoo, inspecteur?”

„Daarom hebt u mij hem waarschijnlijk toch toegeworpen,” sprak de „vloot”.

Bij deze woorden nam hij het papier op, streek het glad en las het volgende:

Mr. Phileas Baxter!

Inspector-in-chieff Scotland Yard Londen.

Sir,

In het nummer van de „Times” van den vijftien van deze maand stond een artikel, waarin o.a. werd gezegd, dat het aantal speelholen te Londen van dag tot dag toeneemt en dat het aantal daarvan in den loop van eenige jaren, wegens gebrek aan behoorlijk politietoezicht, meer dan verdubbeld is.

Sedert het artikel in de „Times” verschenen is, hebt u het naar mij gebleken is, niet noodig geacht ook maar één enkele poging aan te wenden, om dit kwaad te verminderen. Waarom u dit niet gedaan hebt, is mij eenvoudig een raadsel.

Maar door alle mogelijke couranten heb ik zelf ook bemerkt, dat het aantal speelholen, alleen in den loop van het laatste jaar, meer dan dubbel zoo groot geworden is.

Het kwaad heeft reeds zulk een omvang gekregen, dat het dreigt verschillen-

de onzer voorname klubs in den stroom mede te slepen.

Ik verzoek u daarom ernstig en dringend om dadelijk pogingen aan te wenden, om de hoofdstad van het Vereenigd Koninkrijk voor de intriges van valsche spelers te beschermen.

Indien ge deze, mijn uitdrukkelijke bevelen niet onmiddellijk opvolgt, dan zal ik genoodzaakt zijn om over deze zaak een audientie bij Zijne Majesteit den Koning aan te vragen, ten einde hem de noodige voorstellen te doen.

De lord-mayor van Londen."

Marholm had den brief juist gelezen, toen Baxter hem toeschreeuwde:

„Wat is dat voor een artikel in de „Times?”

De „vloer” vouwde den brief van den Lord Mayor weer zorgvuldig samen, haalde de schouders op en antwoordde:

„Dat kan ik u niet zeggen, inspecteur.”

Baxter sloeg met geweld op zijn schrijftafel en riep:

„Je moet dat weten, idioot! Meen je, dat ik mij iederen ochtend de couranten door je laat voorlezen, met het doel dat je het belangrijkste overslaat en mij allerlei bijzaken voorleest, die voor den dienst van de politie in de hoofdstad van het rijk niet de minste waarde hebben?”

Marholm bleef kalm onder deze uitbarsting; hij stak eerst zeer gemoedelijk zijn pijp op en zei toen, alsof er plotseling een nieuw idee bij hem was opgekomen:

„Weet u wat, inspecteur, dat artikel over de Londensche speelholen heeft misschien maar in één enkel blad gestaan, dat aan de drukkerij van de „Times” apart gedrukt is voor den Lord Mayor.

„Ziet u, zoo doet men ook in Pruisen. Althans zoo deed men vroeger tijdens de keizerlijke regeering. Ik heb daarvan dikwijls gelezen en weet heel zeker, dat men daer indertijd voor den keizer ook couranten drukte, waarvan de inhoud vooraf opgemaakt werd opdat hij niets te lezen zou krijgen, wat hem de oogen zou kunnen openen voor dingen, die hij niet weten mocht.

„Deze zoogenaamde bladen hadden natuurlijk niets te maken met de gewone couranten, die voor het publiek bestemd waren.

„Misschien wordt nu bij ons ook zulk een

maatregel ingevoerd. Ik zou dat heel aardig vinden en als mijn vermoeden juist is, dan geef ik u den raad om zulk een extra blad ook voor u te laten drukken.

„Daar komen alle huwelijksadvertenties en alles wat er in de nachtllokalen van White Chapel voorvalt, ook in te staan. Dat zal voor u vooral bijzonder interessant zijn.”

De hoofd-inspecteur van politie liep als naar gewoonte het vertrek op en neer. Toen zijn secretaris echter steeds doorsprak, ging hij voor hem staan en luisterde.

Toen de „vloer” eindelijk zweeg, dacht Baxter een oogenblik na en zei daarna:

„Hoor eens, Marholm, het doet mij erg veel leed om je vrouw. Zeg haar, als zij terugkomt, dat ik medelijden met haar heb. Wat jou betreft, jij bent stapelgek. Inderdaad, Marholm, je moet mij niet zoo onnoozel aankijken — je bent inderdaad krankzinnig!

„In Stockholm noemt men zoo'n ziekte *knille* en dit woord geeft volledig den toestand terug, waarin jij je op dit oogenblik bevindt.

„Eigenlijk moest iederen morgen het eerst wat ik deed zijn, je een goed pak slaag geven en je een kom koud water over het hoofd gieten.

„Maar dat kan ik niet goed doen, omdat ik je gezin niet van zijn kostwinner wil berooven en omdat men krankzinnigen van jouw soort, bij wie de ziekte reeds zoo ver gevorderd is, niet mag tergen.

„Jij bent in staat, als je weer zulk een aanval krijgt, mij in koelen bloede te vermoorden en dan kan ik er toch niets meer aan doen.”

Na deze woorden begon de „vloer” vriendelijk te lachen.

„U hebt gelijk, inspecteur! Vermoorden zou ik u nog wel niet, want zoo als u zelf terecht hebt opgemerkt, het is de moeite niet waard zich om uwentwille in het ongeluk te storten.

„Maar ik zou u ten minste verschrikkelijk afranselen, zooals ik acht dagen geleden bijna gedaan had, als u mij nog niet ter rechtertijd ontweken waart.”

Dit kwam Baxters eer te na. Hij werd zoo rood als een kalkoensche haan; hij sprong naar zijn ondergeschikte toe en deed, alsof hij hem weer bij de keel wilde grijpen.

„Jij bent het eerst weggegaan en niet ik!” schreeuwde hij. „Ik begrijp het niet, hoe je zoo brutaal kunt zijn. Als je nog het minste greintje eergevoel bezit, dan moet je toegeven, dat *jij* de eerste waart, die naar de deur

liept en om hulp schreeuwde, zoodat bijna alle agenten kwamen aanloopen."

De „vloot" liet zich niet van zijn stuk brengen.

„Nee, inspecteur," zei hij, „u moogt de zaak niet verdraaien — de vuistslagen hebt u gekregen en als u het niet wilt gelooven, haal dan maar eens uw zakspiegeltje te voorschijn en kijk naar uw neus.

„De puist ziet er nog vreeselijk uit, omdat ik er toen maar op los getrommeld heb. Het is jammer, dat puisten niet praten kunnen, anders had ik daaraan een goede getuige."

„Laat mijn puist met rust!" schreeuwde Baxter, die zich van woede niet meer beheerschen kon en zonder te weten wat hij deed, Marholm *zulk* een mulpeer gaf, dat het dezen groen en geel voor de oogen werd.

Dat was het teeken voor een nieuw gevecht; want nog vóór dat de hoofd-inspecteur van politie het zag, was de kleine secretaris opgesprongen en gaf zijn chef Baxter *zulk* een stoot tegen de borst, dat deze op den grond viel.

Baxter was tamelijk zwaar gebouwd en dik, zoodat de val van zoo'n zwaar lichaam niet ongemerkt voorbijging. De smak maakte nogal lawaai en de grond van de geheele verdieping dreunde een oogenblik, zoodat de agenten, die in het voorvertrek zaten, er natuurlijk het hunne van dachten.

Zij vreesden dat er een ongeluk gebeurd was, trokken, zonder aan te kloppen, de deur open en drongen naar binnen.

Zij zagen thans voor hun oogen hetzelfde schouwspel, waaraan zij voor eenigen tijd een vrijen dag te danken hadden gehad.

De beide vechtersbazen hadden elkander inmiddels vastgegrepen en rolden over den grond. Dan eens lag Marholm, dan weer Baxter onder.

Het was als een onontwarbaar kluwen, waaruit nu en dan een paar armen te voorschijn kwamen, die krampachtig als de armen van een polyp, om zich heen sloegen.

Daar de mannen elkander nauw omstengeld hielden en dus niets konden zien, timmerden zij er maar lustig in het wilde op los, zoodat hun vuisten nu en dan zeer onzacht met den vloer in aanraking kwamen en zij zelf zich pijn deden, zonder een kans te hebben den tegenstander te raken.

De uitslag van het ongelijke gevecht zou echter niet lang twijfelachtig blijven. Natuurlijk won Marholm hoe langer hoe meer terrein op den hoofd-inspecteur.

De laatste was veel te zwak om zich met goed succes tegen zijn kleinen, maar krachtigen tegenstander te kunnen verdedigen.

De kleine Marholm kreeg weldra zijn handen vrij; hij ging op zijn dikken chef zitten en sloeg hem zonder ophouden met de vuist in het gezicht; het kereltje was doodsbleek van woede, de gal liep hem over en onvermoed richtte hij zijn slagen op Baxters reukorgaan.

Deze schreeuwde als een krankzinnige, riep te vergeefs de schaterlachende agenten ter hulp en overlaadde zijn tegenpartij met een vloed van scheldwoorden, zooals de vischvrouwen van White Chapel en Battersy gewoon zijn uit te schreeuwen als ze ruzie hebben.

Eindelijk had de „vloot" zijn woede gekoeld; hij stond op en ging eenige passen achteruit. Dit was voor de agenten het teeken, dat het interessante duel was afgelopen.

Zij gingen naar buiten om daar hun voldoening te kennen te geven over de vuistslagen, die hun eigenwijze chef zoeven van zijn secretaris ontvangen had. —

Marholm stond met de armen over elkaar geslagen en keek zwijgend toe, hoe de hoofd-inspecteur met moeite weer op de been kwam en kermend op zijn stoel ging zitten.

„Zoo, inspecteur dat is weer achter den rug en ik geloof, dat wij na deze kleine verfrissing weer aan ons werk kunnen gaan, — meende Marholm te moeten opmerken. —

„Maar ik wil u er toch even voor waarschuwen, om mij in het vervolg niet meer aan te vallen; want als u dat nog eens weer deedt, dan zou ik mij genoodzaakt zien, om bij den Lord Mayor ontslag uit mijn betrekking te vragen en hem de reden daarvoor kenbaar te maken.

Bovendien wil ik mij van nu af aan niets onaangenaams meer van u laten welgevalen, maar iedere handtastelijkheid, die u zich veroorlooft, voor den bevoegden rechter brengen."

Baxter had slechts het woord Lord Mayor onthouden. Dat herinnerde hem weer aan den inhoud van den brief, waaraan hij de vuistslagen te danken had en die hem, als hij niet spoedig optrad, misschien zijn betrekking kon kosten.

Dit gaf hem ineens zijn volle wilskracht terug.

Zonder zijn secretaris eenig antwoord te geven, ging hij naar het aangrenzende ver-

trek, om aan de waschtafel zijn gezwollen neus en aangezicht af te koelen.

Daarna ging hij naar zijn schrijfbureau terug, beantwoordde eerst den brief van den Lord Mayor met eenige algemeene termen en deelde daarna zijn bevelen uit, die onder anderen inhielden, dat den volgenden nacht een politiecorps van veertig manschappen, aan het hoofd waarvan hij zelf zou staan, een bezoek zou brengen aan al de bekende speelholen van Londen.

Deze bezoeken zouden van nu af aan iederen avond herhaald worden.

Inderdaad had deze maatregel succes, maar in plaats dat Baxter zich strikt hield aan de voorschriften en zijn gezag uitoefende op die plaatsen, welke voor de samenleving gevaar opleverde, ging hij nog verder en drong door tot eenige localiteiten van besloten clubs, waar hij eveneens constateerde, dat er hazard gespeeld werd.

Baxter scheen te denken, dat hij niet genoeg sluitingen kon rapporteeren en hoopte

daardoor het hem dreigende ontslag te ontgaan, maar hij bereikte daar juist het tegendeel mede, daar de Lord Mayor gelijk met verschillende processen-verbaal een aantal klachten ontving van den adel des lands, die zich in de particuliere rechten der besloten clubs zag tekort gedaan.

Daar zich onder de klagers ook mannen bevonden, die zich dagelijks in de onmiddellijke nabijheid van den koning bewogen, — ontving de ongelukkige chef van Scotland Yard op het laatst een geduchten uitbrander van den Lord Mayor.

Dat gaf den hoofd-inspecteur van politie aanleiding om in het vervolg wat voorzichtiger op te treden.

En terwijl dit alles voorviel wist John Raffles nog niet, hoe hij zijn weddenschap zou winnen; hij hoopte, dat hem nog te rechter tijd een goed idee zou invallen, dat het hem mogelijk zou maken om den geniaalsten truc uit te voeren, dien hij zich ooit had voorgesteld.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles huurt het Princessetheater.

Het was tegen elf uur in den avond.

In een elegant restaurant aan het Strand ging het vroolijk toe. Bijna alle tafeltjes in de groote eetzaal waren bezet.

Van het plafond af hingen kristalen kronen

voor het electrische licht — het witte damast der tafellakens en servetten glansde als zijde — van een verhoogd podium klonken de jubelende tonen van een zigeunerkapel — ge-ruischloos schoven de kellners hun kleine

vernikkelde spijswagentjes voor zich uit; — een schitterend, aangenaam licht bescheen de weelderig ingerichte zaal.

Aan een klein hoektafeltje zat Charly Brand. Hij was in rok gekleed, draaide zenuwachtig zijn champagneglas om en om en keek telkens aandachtig op, als de deur geopend werd, om een gast binnen te laten.

Maar zoodra hij gezien had wie er binnenkwam en weer voor zich keek, lag er een trek van teleurstelling over zijn knap gelaat.

Zijn vriend en meester, John Raffles, op wien hij hier reeds drie uur wachtte, verscheen nog maar altijd niet! Reeds des morgens had Raffles zijn villa in Regents Park verlaten en zijn vriend tegen den avond in dit restaurant besteld.

Maar wat lord Lister dien dag te doen had, wist Charly Brand niet.

Toen Raffles des morgens van zijn secretaris en vriend afscheid genomen had, had hij alleen aan hem gezegd, dat het heden om de weddenschap zou gaan, die hij onlangs in de „Westminster Club”, met den jongen baronet, Sir Geoffrey Lancaster voor een bedrag van 2000 pond sterling, had aangegaan.

„Over wat ik verder te doen heb mag je eens nadenken. Je hebt daar tijd genoeg voor,” had hij beweerd.

Eindelijk — het was reeds half twaalf — kwam de lang verwachte binnen, gaf den kellner zijn pels, hoed en stok en ging daarna tegenover Brand zitten, dien hij direct tusschen de andere gasten ontdekt had.

Maar als Brand gedacht had, dat zijn nieuwsgierigheid nu eindelijk bevredigd zou worden, dan had hij zich vergist.

Zonder één woord te spreken had hij zijn vriend onafgebroken met een vragenden blik aangekeken, iets dat Raffles niet ontgaan was, maar in antwoord waarop hij slechts even geheimzinnig gelachen en het hoofd geschud had.

„Je moet mij eerst toestaan, dat ik iets eet, want ik heb den ganschen dag geen oogeblik tijd gehad om iets te kunnen nuttigen,” zei hij toen.

Na deze woorden wendde lord Lister zich tot den kellner en droeg hem, zonder naar de spijskaart te vragen, op, voor een goed souper te zorgen.

Charly Brand sprak gedurende den tijd, dat zijn vriend soupeerde, geen woord.

Het was voor hem altijd een genot, zijn vriend aan den maaltijd te zien.

De grenzelooze vitaliteit van Raffles maak-

te, dat hij steeds over een gezonde eetlust beschikte, zoodat hij altijd de tafel alle eer bewees.

Niettemin had Brand het dien avond niet erg gevonden als deze eetlust door zijn vriend wat beteugeld was en hij wat spoediger gedaan had gemaakt.

Raffles echter trok zich hiervan niets aan, maar bewees alle schotels de noodige eer, totdat zelfs van het dessert het laatste kruimpje verdwenen was.

Brand moest zijn ongeduld wel beteugelen, totdat de kellner alles had afgeruimd en de koffie had neergezet.

Toen ging lord Lister gemakkelijk in zijn leuningstoel zitten, stak een sigaret op en keek zijn vriend en secretaris eenige oogenblikken aan.

„Zoo, my dear boy, nu kunnen wij verder spreken,” zei hij.

„Om je niet al te lang op de pijnbank te laten, deel ik je nu het navolgende mede:

„Ik kom zoo even uit het Princessetheater, waar ik met den directeur ben overeengekomen, dat die schouwburg iederen voormiddag twee uur, tegen een matige vergoeding te mijner beschikking staat.

Voor de pachtsom krijg ik, behalve den schouwburg, ook de coulissen en het personeel, dat ik voor mijn doel noodig heb, in gebruik.”

„Voor je doel?” vroeg Charly Brand.

„Vertel mij dan eens Edward, wat je in het Princessetheater doen wilt? Je hebt mij immers hedenmorgen verteld, dat je nu optreden wilt tegen de pogingen, die Baxter aanwendt om de clubs te doorsnuffelen. Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik niet begriip op welke wijze je onzen braven hoofd-inspecteur van politie in relatie wilt brengen met een der voornaamste schouwburgers van Londen.”

„Dat wist ik vanochtend ook nog niet, mijn beste jongen,” hernam Raffles. „Eerst toen ik langs Picadilly kwam, is het idee bij mij opgekomen, dat ik in den loop van den dag ben begonnen uit te werken en daarna uit te voeren.”

Brand dacht eenige oogenblikken na, maar schudde toen het hoofd.

„Ik geloof,” zei hij, „dat ik niet tot de allernoozelsten behoor, Edward; maar ik moet bekennen, dat ik van je plannen nog *niets* begriip.”

De Groote Onbekende had zijn hoofd om-

gedraaid en keek naar het blauwe spiritusvlammetje onder de zilveren koffiekkan.

„Misschien wordt de zaak je duidelijker, als ik je er aan herinner, dat Baxter om den tuin moet geleid worden,” ging hij toen voort.

„Ons plan is namelijk om gedurende veertien dagen, in tegenwoordigheid van Baxter, om zeer hooge bedragen te spelen en we moeten een uitweg vinden, waardoor het den hoofd-inspecteur onmogelijk wordt om dat spel, dat hier door de wet streng verboden is in het openbaar te spelen, te beletten; met andere woorden, hij moet buiten staat gesteld worden om de deelnemers aan deze strafbare handeling te arresteeren en aan het gerecht over te leveren.”

Brand begon hartelijk te lachen.

„Ik heb respect voor je verstand en scherpzinnigheid, Edward,” zei hij. „Er is geen mensch op aarde, dien ik zoo zeer bewonder als jou.

„Maar op welke manier je de weddenschap met den jongen Sir Geoffrey wilt winnen, is mij niet duidelijk.

„Bedenk eens: — Baxter is zeker een groote ezel, maar niettegenstaande dat, bezit de man toch eenig denkvermogen en kan toch met zijn eigen oogen zien, hoe en waar er gespeeld wordt.

En wanneer dit „hoe” een door de wet verboden hazardspel is, waaraan de deelnemers met hooge sommen aan contant geld deelnemen, en dit waar: een openbare schouwburg, dan moet de ambtenaar van Scotland Yard in den volsten zin van het woord volslagen idioot zijn, wanneer hij zich dan nog liet misleiden, en niet door een onmiddellijke arrestatie van alle aanwezigen aan de zaak een einde maakt.”

De Groote Onbekende vulde nog eens de kopjes met mokka en overhandigde met een beminnenswaardig lachje een daarvan aan zijn jongen secretaris.

„Dat is juist de kunst, my dear boy, om den braven Baxter tot een vollediger gek te maken!” beweerde hij.

„Je zult mij zeker wel gelooven, wanneer ik je de verzekering geef, dat dit niet zonder moeite gepaard zal gaan. Doch ik heb reeds overlegd, op welke manier ik dit zaakje zal opknappen.

„Ik zal een komediestuk schrijven, waarvan alleen de derde akte bestaat. Deze derde akte stelt een speelclub voor, waar een speel-scène vertoond wordt.

„Wij zullen dit op het tooneel van het Prin-

cesse-theater in werkelijkheid opvoeren, zullen Baxter verzoeken, als criticus daar iederen voormiddag bij tegenwoordig te zijn en zullen hem zoo veertien dagen lang voorspelen, hoe het mogelijk is, zelfs in zijn tegenwoordigheid het stengste verbod van het hazardspel te overtreden, en hem volgens alle regelen der kunst voor het lapje te houden.

„Hij zal natuurlijk meenen, dat er slechts komedie gespeeld wordt en zal er zeer door gestreeld zijn, dat wij hem er voor aanzien, dat hij genoeg verstand van de kunst heeft, om ons iederen voormiddag met zijn raad bij te staan.”

Brand moest wel lachen bij dit vooruitzicht en verklaarde verscheidene malen, terwijl hij zich daarbij op de knie sloeg:

„Als je dat klaar speelt, Edward, dan beschouw ik je als den grootsten man van deze eeuw! Dat zou een grap zijn, die in de laatste vijftig jaar alleen overtroffen is door inder tijd de grap van kapitein Köpenick!”

„Dan kan ik het genot smaken met een Duitschen schoenmaker gelijk gesteld te worden,” antwoordde Raffles.

„Maar laat ons nu onze koffie drinken en dan heen gaan, want ik ben van plan nog hedenavond naar de Westminster Club te gaan, om mijn vrienden met mijn plannen op de hoogte te brengen en hen uit te noodigen om overmorgen tegen elf uur op het tooneel in het Princesse-theater te zijn.

Bovendien moet het bewuste bedrijf nog geschreven worden, wat ik morgen namiddag denk te doen. Jij zult wel zoo goed zijn om voor de schrijfmachine te gaan zitten, niet waar, omdat ik niet van plan ben er veel tijd aan te besteden.”

Brand verklaarde zich natuurlijk onmiddellijk bereid en gaf te kennen, dat hij met genoegen een heel tooneelstuk in vijf bedrijven naar dictaat van zijn vriend wilde schrijven als hij hem daarmee genoegen kon doen en Baxter een kool stoven.

„Je zult er nu zeker nog naar verlangen om een lauwerkrans te krijgen als tooneelspeler?” informeerde hij.

Waarop Lord Lister antwoordde:

„Dat verlangen, waarde Charly, kan ik beter aan jou overlaten. Jij bent gewoon om, als de getrouwe beschrijver van mijn leven, al mijn avonturen te noteeren en dat zou een aanteekening te meer zijn.

Maak jij er nu weer komediestukjes van, Charly, dan zul je meer bijgedragen hebben tot de verbreiding van mijn streken, dan door

het bijhouden van je dagboeken, die waarschijnlijk nooit door anderen gelezen zullen worden."

Toen de beide vrienden eenige uren later de Westminster Club verlieten, waar de tijding, dat Raffles het Princesse-theater gehoord had, een buitengewone vroolijkheid had verwekt en zij langs het Strand wandelden, zei Brand:

„Het was zeker een grap van je, Edward, toen je mij hedenavond hebt voorgesteld, dat ik een komediestuk zou maken van hetgeen jij ondervonden hebt; maar ik heb daarover nagedacht en denk er ernstig over, dat te doen, want je kunt niet begrijpen, hoe interessant ik het zou vinden, al was het alleen maar om jou tegenover het groote publiek in je eer te herstellen en de menschen te toonen, dat je nooit uit eigenbelang handelt, maar dat je al het geld, dat je door je koelbloedigheid ontvangt, alleen aanwendt om de lijdende menschheid te helpen en schurkenstreken te straffen."

Elk van Charly's woorden getuigde van een

groote kameraadschap en vereering voor zijn vriend en meester.

Op het gezicht van lord Lister vertoonde zich een trek van trots. Een goedig lachje kwam er op zijn gelaat, toen hij antwoordde:

„Charly! Er zijn op deze wereld véél verstandige en ook veel domme menschen; er zijn engelen en ware duivels, waarmede ik alleen maar zeggen wil, dat niet allen naar denzelfden maatstaf moeten gemeten worden. Wat een lam verdraagt, daar neemt de leeuw nog geen genoegen mee.

„Wat de publieke opinie betreft, het is mij om het even of men mij voor engel of voor duivel aanziet. Het leven is een carnaval. Gebruik den narrenkap en dans er bij, zoodat de belletjes rinkelen, lach en zing: hoepla hé! Alleen hij, die den koning der narren zich tot voorbeeld koos, verdient naar waarheid zich mensch te mogen noemen.

„De lichtzijde van het leven te genieten en anderen, die het waard zijn, daaraan te laten deelnemen — dat is de filosofie van de kunst om te leven."

ZESDE HOOFDSTUK.

Monieur Leboeuf.

Nadat Baxter zich persoonlijk aan het hoofd had gesteld van een brigade detectives, met het doel een aantal speelholen, welke de achterbuurten van Londen onveilig maakten, te sluiten en daarin volkomen geslaagd was en om die reden overmoedig geworden, nog verder gegaan was, door ook eenige clubs in zijn bemoeiingen te betrekken, waarvoor hij een reprimande van den Lord Mayor had opgelopen, had hij eenige dagen rust genomen.

Of het kwam door de veranderde levenswijze of door de reactie is niet uit te maken, maar het was een feit, dat Baxter's neus of, beter gezegd, de puist op zijn neus in die dagen onrustbarend groot werd.

Vreezend voor de spot der agenten en detectives en ook bang zijnde voor de vuisten van Marholm, die eigenlijk als de oorzaak van deze opzwellung van de puist kon worden beschouwd en tevens wetend, dat hij zich tegenover zijn secretaris toch niet zou kunnen inhouden en driftig worden, wanneer deze hem weer, als gewoonlijk, zou gaan plagen, besloot Baxter eenige dagen thuis te blijven, hetgeen hij dan ook deed en welken tijd hij zich ten nutte maakte om zijn nuttig, maar gehavend lichaamsdeel een bijzondere verzorging te geven.

Hij bleef dus vier dagen thuis en slaagde er inderdaad ook in zijn in alle kleuren der

regenboog prijkende voorgevel een weinig tot normale afmetingen terug te brengen.

Toen hij op den vierden dag eindelijk des morgens weer in zijn bureau kwam, vond hij op zijn schrijftafel een groot linnen couvert, waarop in den linkerhoek een gravenkroon prijkte.

Vóórdat hij de enveloppe opende, bekeek hij ze aan beide zijden.

Daarop draaide hij zich om en vroeg kortaf:

„Wat is dat voor een brief, Marholm?”

„Dat weet ik niet,” antwoordde de „vloot”, zonder op te zien. „Een bediende heeft dien gistermorgen gebracht, zonder er een woord bij te zeggen.”

Baxter maakte het couvert open en ontvouwde den brief. Hij keek het eerst naar de onderteekening en toen hij zag, dat er stond lord Algernon Douglas Eastborn, scheen hij echt trotsch te worden.

„Lord Algernon Douglas Eastborn”, herhaalde hij luid, om de „vloot” te laten hooren, dat een echte lord hem persoonlijk geschreven had.

Er was ook een andere lord in Londen, die dikwijls met inspecteur Baxter correspondeerde: — dat was namelijk de Lord Mayor van Londen.

Maar aan diens brieven hechte de brave Baxter veel minder waarde, omdat hij uit ondervinding wist, dat die gewoonlijk niets anders dan een geduchten uitbrander voor hem bevatten.

Maar met dezen lord Douglas Eastborn, wiens naam de hoofd-inspecteur van politie tot dusverre nog nooit gehoord had, was het geheel iets anders.

Deze gentleman zou hem natuurlijk over de een of andere particuliere zaak willen raadplegen, dat bleek reeds uit het opschrift, dat luidde:

„Hooggeachte hoofd-inspecteur!

Sta mij toe, dat ik mij heden met een persoonlijk verzoek tot u wend. Om van uw tijd, die ongetwijfeld zeer zeker kostbaar is, geen misbruik te maken, zal ik zoo kort mogelijk zijn.

Ten voordeele van de weduwe van een jong Engelsch zee-officier, die met zijn torpedoboot aan de Spaansche kust verging, hebben eenige leden van den voor-

namen adel in Londen het plan opgevat, een weldadigheidsvoorstelling te organiseren.

Men heeft er mij mede belast, dit plan ten uitvoer te brengen en ik heb er veel moeite voor gedaan om het in mij gestelde vertrouwen te rechtvaardigen.

Daarom vlei ik mij met de hoop, dat mijn plannen de goedkeuring zullen oogsten van het weldadigheidscomité.

Wij hebben een feest georganiseerd, dat gedurende veertien dagen zal plaats hebben in het Princesse-theater alhier; het is een tooneelspel in vier bedrijven; het stuk heet: „Het drama van een speler” en is door een Londensch auteur geschreven, die onbekend wil blijven. De repetities van dit stuk zullen reeds heden beginnen en hebben iederen dag, van des voormiddags elf tot des namiddags twee uur plaats in het Princesse-theater. Al degenen, die in dit drama meespelen, behooren tot den voornamen adel van Londen.

Ik doe u, hooggeachte heer hoofd-inspecteur, het verzoek, om als deskundige op het gebied van de speelholen, bij de repetities van de derde akte gedurende de volgende veertien dagen tegenwoordig te zijn

Daar wij alles zoo natuurgetrouw mogelijk op het tooneel wenschen te imiteeren en wij weten, dat gij, door uw laatste actie op het gebied van speelholen te Londen natuurlijk een zeer goeden kijk hebt gekregen op alle détails en technische bijzonderheden, welke ons onbekend zijn, zullen wij het zeer op prijs stellen als U ons met uw uitgebreide kennis daarbij wilt bij staan. Het succes zal daardoor des te grooter worden.

Wij zullen dan zoo vrij zijn op het programma te vermelden, dat de derde akte naar uw opgave bewerkt is.

Ik meen u er nog attent op te moeten maken, dat eenigen der medespelers per-

sonen zijn uit de naaste omgeving van Zijne Majesteit den Koning.

Ik twijfel er niet aan of juist deze heeren zullen het op waarde weten te schatten, als u mijn verzoek, om ons met uw tegenwoordigheid te vereeren, niet zult weigeren.

Ik hoop, inspecteur, u reeds morgen in het Princesse-theater te mogen ontmoeten en ik verzoek u om u overtuigd te houden van de hoogachting van

ALGERNON LORD DOUGLAS
EASTBORN."

Baxter had zijn beenen over elkander geslagen en nam een houding aan, alsof hij Napoleon was, terwijl hij zei:

„Luister toch eens Marholm, welk een brief ik daar ontvangen heb.”

Daarna las hij het lange epistel, dat, zooals de lezers reeds lang begrepen hebben, niemand anders dan lord Lister hem gezonden had, nog eens langzaam voor.

De „vloot” had zich niet, zooals Baxter verwacht had, omgedraaid, had zelfs niet eens opgekeken, maar was blijven doorschrijven, alsof hetgeen de inspecteur hem voorgelezen had, hem niet het geringste aanging.

Eindelijk was Baxter met het lezen gereed. Met een glimlach, alsof hij de wereld had veroverd, deed hij den brief weer in het couvert en stak dien in zijn borstzak.

Gedurende een oogenblik heerschte er een diepe stilte in het hoofdbureau van politie. Alleen de pen van Marholm kraste eentonig over het papier.

De hoofd-inspecteur ging in zijn leuningstoel zitten, stak een sigaar op sloeg zijn jas open en plaatste de duimen in de armgaten van zijn vest.

Aldus liep hij eenige malen trotsch de kamer op en neer, maar toen hij zag dat dit alles niet den minsten indruk maakte op Marholm, die kalm bleef doorschrijven, alsof hij alleen in de kamer was, wond hij zich over deze houding, die hij als een onbeschaamdheid beschouwde, geweldig op en zei met een stem, die als een dreigend onweer klonk:

„Wat zeg je daar nu wel van?”

„Wat belooft u?” vroeg Marholm onnoozel.

„Ik wil weten, wat je van den brief zegt, dien ik je zoo even heb voorgelezen,” her-

haalde Baxter. „Ik heb dit expres gedaan omdat ik je meening er over wilde hooren.”

Nu legde Marholm eindelijk de pen neer, keek zijn chef aan en haalde onverschillig de schouders op.

„Ja, u moet weten, inspecteur,” zei hij, „dat wanneer u mij naar mijn persoonlijke meening vraagt, ik vermoed, dat de man, die dezen brief geschreven heeft, van plan is u op de een of andere manier voor den gek te houden.”

„De man is geen *man*, maar *lord* Douglas Eastborn,” antwoordde Baxter op scherp toon, „en al heb je ook tamelijk bekrompen ideeën, zóó veel verstand moest je toch nog wel in je hersens hebben, om te begrijpen, dat ondergeschikte ambtenaren van politie niet mogen oordeelen over zulke voornamen lieden.”

„Welnu,” antwoordde de „vloot”, „ik heb er vrede mee, wanneer u verstandiger bent; — mij is het onverschillig, wanneer ge weer eens geblameerd wordt!”

Baxter beantwoordde dit gezegde alleen met een eenvoudig schouderophalen.

Maar daar hij wel wist dat zijn secretaris zeer geslepen was, zei hij:

„En wat denk je dan eigenlijk wie lord Douglas Eastborn is?”

De „vloot” ging weer naar zijn schrijfbureau, zette zich in zijn stoel en greep naar zijn penhouder alsof hij voort wilde gaan met zijn werk, maar voordat hij dit deed, wendde hij zich nog even naar zijn chef en zei:

„Wie deze voornamen lord is? wil ik u mijn meening eens zeggen, inspecteur?”

Na deze woorden ging zijn chef nieuwsgierig naar hem toe en vroeg:

„Weet je er dan iets meer van, Marholm?”

„Dat niet,” antwoordde de vloot, „maar ik heb er een zeker vermoeden van, dat we hier met iemand te doen hebben, wiens naam ik niet noemen mag.”

„Wie bedoel je dan?” vroeg Baxter met een boezen blik.

„Daar heb je het al,” zei Marholm, zijn pen in de inkt doopend, „ik zal wel heilig oppassen, dat ik zijn naam noem. U weet even goed wie ik bedoel als ik zelf, maar als ik zijn naam zeg, dan gaan de poppen weer aan het dansen en ik heb mij vast voorgenomen u niet meer kwaad te maken.”

„Dat is ook heel goed, Marholm,” zei Baxter op zoetsappigen toon, „dat is ook heel goed, want je weet, als ik kwaad ben, ben ik

niet gemakkelijk en mijn vuisten zijn niet mis."

Marholm legde zijn pen nu neer en begon te lachen.

„Ja, ja," zei hij, „die vuisten zijn zeker niet mis, maar wat heb je aan kracht als je die niet weet aan te wenden. Ik zal u het adres eens geven van mijn leeraar in het boksen."

Als gij met uw lichaamskrachten, bij *dien man* les gaat nemen, dan is het voor u in het vervolg slechts een kleinigheid, om mij neer te slaan."

Baxter begon weer woedend te worden.

„Bij het beetje verstand, dat jij bezit, Marholm," zei hij, „kan men je het niet kwalijk nemen — maar je wilt niet inzien, dat *jij* de persoon waart, die door mij werd neergebokst. Of wil je misschien ontkennen, dat je van mij een geduchten slag in het aangezicht hebt gekregen."

„Neen, inspecteur, neen, dat ontken ik volstrekt niet!" riep Marholm uit. „Ik heb gedurende twee dagen een koudwaterverband moeten dragen."

Over Baxters gezicht kwam een vroolijk lachje, toen de „vloot" hem zei, dat hij een koudwaterverband gedragen had. Hij maakte een beweging met zijn armen, zooals de worstelaars dit doen om hun spieren te toonen en zei tot zijn ondergeschikte:

„Kom eens hier en voel mijn spieren; dan kun je dadelijk weten, waarmede je zulke goed gemikte klappen hebt gekregen.

Ja, ja — daar zit muziek in!" zei Marholm, terwijl hij een scheef gezicht trok.

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt.

De dienstdoende agent kwam binnen en meldde den prefect van politie Leboeuf aan.

De „vloot" keek Baxter aan en zei:

„Dat is een Fransche naam."

„Ja, dat komt mij ook zoo voor," zei Baxter. Leboeuf is in het Hollandsch vertaald — „de os," hernam Marholm.

Baxter trok een zuur gezicht en zei:

„Het is afschuwelijk, welke namen onze collega's aan den overkant van het water hebben. Hoe kan men den naam van os dragen?"

Dat is altijd nog mooier dan Baxter, dacht de „vloot" bij zich zelf, maar wachtte zich wel dit te zeggen.

Thans riep Baxter den agent, die nog steeds wachtte, toe:

„Laat dien monsieur Leboeuf binnenkomen."

Kort daarop trad deze heer de kamer bin-

nen. Ten minste een ieder, die monsieur Leboeuf, den prefect van politie der Fransche hoofdstad kende, zou dit gezegd hebben, daar hij niet vermoeden kon, dat Raffles zijn vriend Brand tot die waardigheid verheven had.

Tijdens hun laatste bezoek aan de lichtstad had Raffles en ook Brand gelegenheid genoeg gehad om de gelaatstrekken van dien ambtenaar te bestudeeren en nu had Raffles daar gebruik van gemaakt, om zijn vriend en secretaris, dien hij best zoo'n karweitje kon toevertrouwen, te metamorphoseeren in Fransch prefect van politie.

Raffles was een meester in het vermommen. Hij gebruikte daartoe alleen middeltjes, welke hij zelf uitgevonden en vervaardigd had en wel zóó knap, dat hij zijn toevlucht volstrekt niet behoefde te nemen tot priuken en schminck, zooals de tooneelspelers die gebruiken en die wel goed zijn, om op het tooneel een mooien kop te maken, waar men onder het kunstlicht die kunstgrepen niet zoo merkt, maar welke totaal ongeschikt zijn voor gebruik bij daglicht en wanneer men met personen moet spreken, die de vermomming niet mogen ontdekken.

Met de hulpmiddelen, die Raffles daarvoor gebruikte, was daarvoor geen vrees, hetgeen Brand heel goed wist, want zonder de minste vrees had hij zich aangeboden om dien rol te spelen, wel wetend dat hij niet ontdekt zou worden.

Noch Baxter, noch Marholm hadden dan ook de minste argwaan.

„Wat verlangt u?" vroeg de geweldige den vreemden bezoeker.

Zwijgend haalde deze uit zijn portefeuille een gezegelde Fransche pas, die uitgevaardigd was voor den heer Leboeuf en die Raffles te Parijs aan den Prefect van politie aldaar, bij een bezoek afhandig had gemaakt.

Het signalement van de pas kwam natuurlijk nauwkeurig overeen met het uiterlijk van Charly Brand.

De voorgewende Franschman legde de pas voor Baxter neer en zei:

„Sta mij toe, dat ik mij aan u voorstel, ik ben de prefect van politie Leboeuf uit Parijs."

Baxter, die intusschen de pas vluchtig had ingezien, boog eerbiedig en antwoordde:

„Neem plaats, waarde collega. Het is een groote eer voor mij, u persoonlijk te leeren kennen.

Waarmede kan ik u van dienst zijn?"

„Ik ben voor dienstzaken hier naar Londen

gekomen, om het door mij ontdekte spoor te volgen van een misdadiger, die te Lyon een bank bestolen heeft en zich sedert eenigen tijd te Londen moet ophouden.

„Ik ben den man reeds op het spoor en weet, waar hij zich iederen middag aan het Strand ophoudt. Overeenkomstig de internationale voorschriften, heb ik hier in uw land uw hulp noodig.”

„Met zeer veel genoegen,” zei Baxter.

„Mag ik weten, hoe die persoon heet?”

„De naam zal u wel bekend zijn, hij heet John Raffles.”

Na deze woorden werd het doodstil in het vertrek; men hoorde alleen het tikken van de klok op den schoorsteen.

Nu stond Baxter op, pakte in zijn vreugde den gewaanden vreemden collega bij de schouders en zou gaarne een Indianendans met hem gedanst hebben.

„Is dat werkelijk zoo, waarde collega?” vroeg hij.

„Ja, dat is inderdaad zoo,” antwoordde Brand, die zijn rol uitstekend speelde — „en als u het verlangt, dan kunt u dadelijk met mij meegaan, opdat ik hem arresteeren kan.”

Deze laatste woorden bevielen inspecteur Baxter niet. Hij ging weer op zijn stoel zitten, speelde zenuwachtig met zijn potlood en zei eindelijk:

„U bedoelt toch zeker, dat wij hem met ons beiden zullen arresteeren?”

„Hij wil er natuurlijk bij wezen,” dacht de „vloo”; „het zal mij verwonderen wat dat weer wordt.

„Voor dat ik de pas gezien heb, geloof ik niet, dat de os uit Parijs waarlijk een collega van ons is. Ik geloof veel eerder dat Baxter weer ossestreken gaat uithalen. Maar ik blijf er onverschillig onder.”

De gewaande prefect van politie keek op zijn horloge en zei:

„Ik ben gaarne bereid een gedeelte van ons succes voor uw bemoeiingen aan u af te staan, maar zorg er dan ook voor, dat wij den kerel in handen krijgen; met de grootste moeite volg ik reeds sedert drie weken zijn spoor.”

Het gezicht van Baxter helderde bij deze woorden op. Hij stond op, klopte Brand op zijn schouder en zei:

„Heb daarvoor geen zorg, monsieur Leboeuf. Ik zal eenige dozijnen van onze beste detectives medenemen en de duivel moest er wel mee spelen, als wij beiden dezen misdadiger thans niet in handen kregen! Wees dus geheel onbezorgd, waarde collega.”

De „vloo” lachte en dacht:

„De kerel heet os en Baxter noemt hem collega! Ik geloof dat mijn vermoedens wel uit zullen komen.”

In het volgende oogenblik schrok hij, want Baxter droeg hem op om onmiddellijk om versterking te vragen, hetgeen voor de politie-agenten van Scotland Yard beteekende, dat er ergens in Londen een opstand was uitbroken of dat er een buitengewoon groote misdaad gepleegd was.

Nieuwsgierig schoolden de wandelaars aan het Strand dan ook samen, toen zes politieautomobielen, die allen vol agenten zaten, voor het restaurant „Star” stil hielden, waardoor het rijtuigverkeer gestremd werd; zij omsingelden het restaurant.

Daarna gingen inspecteur Baxter en Charly Brand, die om zijn linkerarm een gekleurden band droeg, zooals de Fransche prefecten van politie die dragen, het gebouw binnen, waar zij aan een tafel Don Manuel de Terradera, die aan het diner zat, aantroffen.

Deze dacht er sedert eenige dagen over na, hoe hij er achter kon komen, waar Raffles, dien hij in de „Westminster Club” ontmoet had, woonde, ten einde hem met behulp der politie onschadelijk te maken.

Dit had Raffles vooruit ingezien en begrepen, dat deze man onschadelijk gemaakt moest worden.

Brand, die thans een valschen zwarten baard droeg, werd door den Argentijn niet herkend.

Plotseling hoorde de garnizoens-commandant van Buenos-Ayres tot zich de woorden richten:

„In naam des konings — in naam van de Fransche republiek!”

Daarna werd hij niet alleen door de beide heeren van de politie, maar tevens ook door eenige agenten aangepakt.

Dit alles gebeurde in den tijd van een oogenblik.

Er waren hoogstens tien minuten verlopen, of de Braziliaan, schuimbekkend van woede, werd aan handen en voeten geboeid, in een politie-auto geplaatst en met de grootste haast naar het hoofdbureau van politie gebracht.

Tegenstribbelen baatte hem niet; en een pas of andere papieren had hij niet bij zich.

Toen hij er mee dreigde, dat Argentijnsche oorlogsschepen den aanval op zijn vrijheid op Engeland zouden wreken, moest zelfs de „vloo” lachen.

Maar Baxter voelde zich daardoor als Engelschman in zijn eer gekrenkt en hij schreeuwde den Argentijn, toen deze reeds in de cel gebracht was, toe:

„Alle Argentijnsche torpedo-booten kunnen te zamen nog niet één Engelsche visschersboot in den grond boren — maar wij hebben jou, — jou — John Raffles!”

Baxter en de Franschman wenschten elkaar geluk en Baxter wist niet hoe hij den gewaanden prefect van politie het meest in het gevele kon komen.

Toen hij dezen tot een souper uitnodigde, ontving hij echter ten antwoord:

„Ik zou gaarne van uw vriendelijk en hartelijke uitnodiging gebruik maken, maar kan dat tot mijn spijt niet doen. Door de achtervolging van Raffles heb ik veel kostbaren tijd verloren.

„Ik heb mijn zending nu volbracht en moet zoo spoedig mogelijk weer naar Lyon terug.”

„Dan mag ik u niet ophouden, waarde collega,” zei Baxter; „de dienst, dien wij te verrichten hebben tegenover de misdadigers, gaat vóór alles.”

Maar inderdaad verheugde hij er zich over, omdat de vreemde prefect van politie door zijn vertrek niet meer kon tegenspreken, dat hij het persoonlijk was, die Raffles gearresteerd had.

Nauwelijks was Brand uit het bureau vertrokken of Baxter begon van blijdschap te dansen, ging daarna naar het telefoontoestel, schelde de „Times” op en toen hij daarmede verbonden was, riep hij:

„Ik en de os hebben Raffles gearresteerd!”

Men kan zich de verbazing van Baxter voorstellen, toen hij onmiddellijk daarop een daverend gelach hoorde weerklinken.

Reeds wilde hij vragen wat dat te beteekenen had, toen hij de woorden hoorde:

„Met wien zegt u? Met den os?”

Toen hij begreep, dat hij den naam van den Franschman vertaald had, riep hij nog eens: „Ik en Leboeuf hebben Raffles gearresteerd!”

Daarop antwoordde de redacteur van de „Times” hetzelfde wat de „vloot” reeds gezegd had, namelijk:

„Er zal in ieder geval wel één os bij geweest zijn!”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De eerste repetitie.

Met klokslag twaalf kwamen den volgenden dag de leden van de „Westminster Club” in het Princesse-theater bijeen en zagen tot hun genoegen, dat lord Douglas Eastborn op het tooneel een décor had laten maken, dat een speelzaal voorstelde.

Midden op het tooneel stond de groote, met groen laken overtrokken speeltafel, waarop men het roulettespel geplaatst had.

Het tooneel was helder verlicht en achter het souffleurshok stond lord Douglas Eastborn, alias John Raffles, die de heeren zeer vriendschappelijk begroette.

Hij noodigde alle heeren uit op het tooneel te komen en toen allén aan zija verlangen

voldaan hadden, deelde hij hun zijne plannen mede.

Hij gaf hen te verstaan, dat het zijn bedoeling was een speelscène voor te stellen welke geheel overeenkomstig de werkelijkheid was en welke het best te imiteeren was, door in werkelijkheid te gaan spelen. Dan zou niemand zich geweld behoeven aan te doen en zelfs deze heeren, van wie sommigen nog nimmer op een liefhebberij-tooneel, gezwezen op een echt tooneel, waren geweest, zouden geen moeite hebben om een natuurlijke speelscène voor te stellen.

Allen stemde in dit voorstel toe en gingen om de speeltafel zitten.

Lord Darrington hield de bank.

Toen er een oogenblik gepauzeerd werd, zei lord Darrington tot Raffles:

„Zeg eens, Lord Douglas, wanneer komt de hoofd-inspecteur van politie?”

Raffles keek op zijn horloge en antwoordde:

„Het is nu één uur. Hij kan ieder oogenblik komen. Hij heeft slechts van een tot drie uur den tijd om bij ons te blijven.”

Zoowel de president als de overige leden der club begonnen te lachen en een der lords riep:

„Maar juist in dien tusschentijd dineert hij gewoonlijk; als hij gedurende de veertien dagen, die hij hier wil doorbrengen, geen middageten krijgt, verhongert hij. Het wekt bij mij eigenlijk het vermoeden, lord Douglas, dat u den hoofd-inspecteur een hongerkuur wilt laten ondergaan!”

Raffles boog beleefd en zei:

„Voor zoo ver ik den man ken, houd ik er mij van overtuigd, dat het hem niets zal hinderen.

Ik weet, dat de inspecteur van politie iedereen nacht beter soupeert, dan wij leden van de „Westminster Club”!

„Dan zal het dien gentleman zeker niet hinderen,” beweerde de oude lord Darrington. —

„U hebt toch zeker wel in de couranten van zijn succes gelezen?”

„Jawel, jawel,” klonk het van alle kanten, „hij heeft Raffles gearresteerd.”

„Dat heeft hij, mijneheeren,” beweerde de oude lord, „maar hij moet dit succes alleen te danken hebben aan het optreden van een Fransch prefect van politie.”

„Ik herinner mij daar juist, dat ook wij de eer gehad hebben, Raffles onlangs in onze club te ontmoeten.”

Van alle kanten hoorde men uitingen van verwondering.

„Het is zoo, mijneheeren,” zei Lord Darrington; „hij verscheen onder den aangenomen naam van Terradera en beweerde garnizoens-commandant van Buenos-Ayres te zijn.

„Ik meen mij nog te herinneren, dat hij een onderhoud had met onzen geachten lord Douglas en met den jongen Sir Geoffrey Lancaster.”

„Dat komt uit,” zei Raffles, „de man heeft mij beleedigd; hij wilde waarschijnlijk een streek uithalen.”

„Het is eigenlijk allerprachtigst,” zei de

jonge Sir Geoffrey Lancaster, die met lord Douglas Eastborn de weddenschap had aangegaan, „dat wij nu in plaats van Raffles optreden en er ook eens voor zorgen, dat de inwoners van Londen iets te lachen krijgen.

„Ik wil gaarne bekennen dat ik in dat geval met liefde mijn weddenschap wil verliezen.”

Al de heeren, die in de weddenschap partij gekozen hadden voor den jongen baronet, waren dezelfde meening toegedaan.

Een geluid in het schouwburglokaal trok nu de aandacht.

Een groen klapdeurtje flapte open en dicht en binnengeleid door een suppoost die dien middag dienst had, trad de hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard in het volle besef van zijn waardigheid binnen.

Toen hij naderbij gekomen was en de geelaatsrekken der heeren, die op het tooneel waren, kon onderscheiden, maakte hij een stijve buiging en ging op een der middelste stoelen van de tweede rij parket zitten, zoodat hij alles goed zou kunnen zien, wat er op het tooneel plaats vond.

Lord Douglas ging naar hem toe, boog voor hem en zei:

„Wees zoo goed, mijnheer de hoofd-inspecteur, om op het tooneel te komen; al de heeren van de „Westminster Club” verlangen er naar, kennis met u te maken.”

Baxter liet zich dit geen tweemaal zeggen.

Zoodra hij op het tooneel stond, stelde Raffles hem de leden van de club voor, en in Baxters ooren weerklonken de hooge titels van lords, graven en baronets als hemelsche muziek.

Hij maakte diepe buigingen en groette zelfs de bedienden zeer beleefd, omdat hij meende, dat ook zij lords waren.

„Wij hebben u, zooals ik geschreven heb, verzocht,” zei lord Douglas, „om met uw kennis van zaken ons bij dit bedrijf te helpen.

Wij willen het stuk zóódanig aan het publiek voorstellen, dat het zich een duidelijk begrip er van kan maken, hoe men roulette speelt.

Ik meen te mogen veronderstellen dat u dit spel in alle onderdeelen kent.”

Baxter boog beleefd en zei:

„Gedurende mijn verblijf te Monte Carlo heb ik het genoeg gehad het roulettospel nauwkeurig te leeren kennen. Ik kan de heeren dus met kennis van zaken den gewenschten bijstand verleen.”

„Zoo — zoo,” zei lord Darrington, — „u

hebt dus feitelijk te Monte Carlo aan het spel deelgenomen?"

„Jawel, uw lordschap,” antwoordde Baxter.

„En hebt u gewonnen?"

„Eerst was ik gelukkig, maar later heb ik 20,000 francs verloren.”

Lord Darrington wendde zich nu tot een ander lid van de club, waarvan Lord Douglas gebruik maakte om tot Baxter te zeggen:

„Wij zijn nu voornemens, mijnheer de inspecteur, om met ons spel voort te gaan en verzoeken u om weer in de zaal plaats te nemen. Daarna zullen wij u verzoeken om de bank over te nemen, ten einde sommige fouten, die wij zouden kunnen maken te verbeteren.”

Baxter ging nu weer naar zijn plaats in de zaal, hij ging daar zitten om het spel van de lords goed te kunnen zien.

In het eerst interesseerde hem het optreden der voornamen heeren, maar daar hij zelf geen deel aan het spel nam, begon hij zich te vervelen en door zijn nachtbraken steeds vermoeid, sliep hij in.

Hij schrikte op, toen lord Douglas hem na afloop van het spel wakker maakte door hem naar zijn meening te vragen.

Baxter opende slaapdronken zijn oogen en meende eerst, dat de „vloer” hem gewekt had.

Hij was reeds van plan eenige vloeken te uiten, toen hij zich nog juist bijtijds herinnerde, waar hij was en antwoordde:

„Prachtig, prachtig — u hebt allen meesterlijk gespeeld.”

„Dat verheugt mij zeer, mijnheer de hoofdinspecteur,” zei Raffles. „Wij zullen dus het genoegen smaken, u de eerstvolgende dagen geregeld bij ons te zien en uit erkentelijkheid voor uw bemoeiingen, verzoek ik u nu reeds uit naam van onzen president om aan onzen eerstvolgenden gezelschapavond deel te nemen, waarop ook Zijne Majesteit de Koning aanwezig zal zijn.”

Baxter gevoelde zich natuurlijk zeer gevleid door deze uitnodiging en het had weinig gescheeld of hij was Raffles om den hals gevallen, maar deze voorkwam deze catastrofe door den inspecteur zoo stevig de hand te drukken, dat hij stond te krimpen van

pijn, zonder dit echter te durven laten blijken en lachte als een boer, die kiespijn had.

Toen Raffles zijn hand los liet en hij dus weer spreken kon, zonder te kreunen, gaf hij te kennen, gaarne elke repetitie te zullen bijwonen om zijn opmerkingen te plaatsen.

Na deze woorden nam lord Douglas afscheid van hem. De overige leden van de club waren reeds naar huis gegaan en inspecteur Baxter vertrok het laatst uit den schouwburg.

Hij was zóó trotsch op de uitnodiging, dat hij de groeten van de agenten nauwelijks beantwoordde.

In gedachten zag hij zich reeds voor den koning staan, omringd door de voornaamste Engelsche lords en hoorde reeds, dat Zijne Majesteit tot hem zeide:

„U bent dus mijn beroemde hoofd-inspecteur van politie Baxter! Voor de groote diensten, door u aan mij en mijn land bewezen en voor uw optreden als schouwburg-regisseur, schenk ik u thans de orde van den kouseband en benoem u tot hoofdintendant van mijn koninklijken schouwburg!”

Terwijl hij deze gedachte koesterde — kwam hij in zijn bureau terug en gevoelde zich zoo trotsch, dat hij met zijn ondergeschikte — de „vloer” — geen woord wisselde.

Eerst toen het uur gekomen was, waarop het bureau gesloten werd, zei hij tot de „vloer”:

„Je zult wel spoedig een nieuwen chef krijgen. Zijn Majesteit wil mij een zeer hooge betrekking geven.

„Dan kan je mij niet meer ergeren. Goeden dag.”

Met een opgeheven hoofd verliet hij het bureau en ging een winkel binnen, waar hij een lorgnet kocht.

Het dragen van de monocles door de lords had hem zoo geïmponeerd, dat hij er ook een hebben wilde.

Hij wilde in de „Westminster Club” niet zonder lorgnet voor Zijne Majesteit verschijnen.

Maar toen Marholm thuis gekomen was vertelde hij zijn vrouw, dat er nu niet meer aan te twifelen viel, dat Baxter gek geworden was.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Baxter als Bankhouder.

Zonder dat de „vloot” er iets van vermoedde, ging hoofd-inspecteur Baxter de volgende veertien dagen van een tot drie uur getrouw naar het Princesse-theater, keek eenige minuten naar het spel op het tooneel en dommelde dan zalig in.

Zoo kwam de laatste dag der weddenschap, en op den ochtend van dezen dag ontving Marholm een anoniemen brief, die hem eerst tot nadenken stemde, maar daarna van zijn stoel deed opstaan.

Nog eenmaal las hij woord voor woord den inhoud, die luidde als volgt:

„Zeer geachte mr. Marholm!

Ik heb wel is waar niet de eer u persoonlijk te kennen, maar dat is in dit geval niet noodig.

Ik heb een belangrijke klacht bij u in te dienen! Uw chef, hoofd-inspecteur van politie Baxter, speelt iederen namiddag van een tot drie uur in het Princesse-theater roulette, naar hij beweert, enkel met lords.

Inderdaad zijn dat allen slechts spelers, door wier hoogklinkende namen Baxter zich heeft laten misleiden, en waarmede hij zulk een innige vriendschap gesloten heeft, dat zij onder zijn bescherming iederen dag het in Engeland verboden hazardspel kunnen uitoefenen in het openbaar.

Het is uw plicht en in uw macht om morgen tegen half drie uw chef en zijn speelmakkers onschadelijk te maken.

Gegroet,

Een uwer vrienden.”

De „vloot” stak den brief in zijn zak, ging bij het venster staan, keek naar de donkere

binnenplaats van Scotland Yard en overlegde, wat hem te doen stond.

Eindelijk was hij tot een besluit gekomen.

„Waarom zou hij niet met eenige agenten het theater binnen dringen om den door hem gehaten politiechef een poets te spelen?”

Hij nam dadelijk zijn maatregelen.

Op den gewonen tijd waren de leden van de „Westminster Club” weer bijeen en lord Douglas beweerde, dat heden het voornaamste bedrijf zou afgespeeld worden, namelijk een inval van de politie in de club.

Opdat alles naar behooren gespeeld kon worden, zou Baxter de bank overnemen en de zaak besturen.

Zonder eenig kwaad vermoeden nam de hoofd-inspecteur de plaats van den bankhouder in en het spel begon, zooals iederen dag.

Baxter zelf echter werd door den hartstocht van het spel aangetast en verheugde er zich over, dat een aantal banknoten van honderd en vijftig pond voor hem opgestapeld werden.

Hij was buitengewoon gelukkig.

Lord Douglas, alias Raffles, was intusschen naar een der loges gegaan, waar zich heden de dames van de club bevonden, om het tooneelspel „Het vroolijke stuk”, zooals de heeren van de „Westminster Club” het noemden, bij te wonen.

Raffles speelde niet mee, maar had in de loge van de hertogin van Portsmouth plaats genomen.

Deze schoone vrouw scheen veel belang in hem te stellen.

Onder het spel zeide zij:

„Ik hoorde, dat John Raffles, over wien wij onlangs spraken, tot mijn spijt gearresteerd is.”

„Tot uw spijt, zegt u, mevrouw de hertogin?” vroeg Raffles.

De schoone vrouw antwoordde:

„Ach ja, lord Douglas. Ik moet bekennen, dat deze man mij zeer veel belangstelling inboezemt.

„Ik heb een voorliefde voor zulke kloeke

mannen, en gevoel niets voor de angstige adellijke karakters.

„De adellijke heeren, die ik ken, zijn meest allen zwakkelingen geworden.

„In dezen Raffles huist nog het bloed van zijn dappere voorvaderen, de lords Listers, die in de vorige eeuw nog een sieraad van Ierland waren. Zij waren ridders in den waren, in den volsten zin van het woord; de strijders voor Maria Stuart, voor wier eer zij nog vochten, toen de ongelukkige koningin reeds onthoofd was; de eenige ridders, die den gezamenlijken adel van Engeland destijds trotseerden.

„Ik stel zóóveel belang in den laatsten afstammeling van deze adellijke familie, dat ik mij in gedachte het beeld van zijn vader voor oogen gesteld heb —” de mooie oogen der hertogin keken hierbij stralend en vorschend in die van Raffles; zij bewoog haar waaier van struisveeren, zoodat deze den schouder van Raffles raakte, waarna zij zei:

„Gij vertoont een fabelachtige gelijkenis met het portret van uw vader!”

Een oogenblik ontstelde Raffles, doch spoedig kreeg hij zijn tegenwoordigheid van geest terug en zei lachend:

„Pardon, mevrouw de hertogin, mijn vader was lord Douglas—Eastborn.”

De hertogin begon luidkeels te lachen.

„Denkt u inderdaad dat u mij, iemand, die tot de hoogste aristocratie van Engeland behoort, kunt misleiden. — Ik ken onzen Almanach de Gotha heelemaal van buiten en weet, dat er wel een lord Douglas—Eastborn heeft bestaan, doch dat deze twintig jaar ouder moet zijn dan u, wanneer hij nog leefde; hij is echter twee jaar geleden — hetgeen u schijnbaar niet weet — in Calcutta gestorven. Doch —” zij begon spottend te lachen en wees met den waaier naar het tooneel, waar het spel druk aan den gang was — „deze heeren zijn bijna krankzinnig. Wat hen betreft, kunt u gerust als lord Douglas—Eastborn met een van hun voorname dochters een huwelijk sluiten. Voor mij, mijn vriend, zijt gij de zoon van lord Edward Lister.”

Vóórdat Raffles kon antwoorden, werd het op het tooneel nu zeer rumoerig, men hoorde duidelijk achter de coulissen een stem:

„In naam des konings!”

Daarop volgde na eenige seconden een woest geschreeuw.

De „vloot” verscheen met een dozijn detectives op het tooneel. — In een ommezien had ieder der beambten een der voorname hee-

ren beetgepakt, terwijl de „vloot” Baxter arresteerde en de roulette in beslag nam en hem en het gezamenlijke gezelschap in naam des konings als gevangenen verklaarde.

Zoodra de algemeene ontsteltenis van de lords bedaard was, beschouwden zij den inval der politie als een gedeelte van het programma en begonnen te lachen.

Volgens de Engelsche wet kon hun niets gebeuren. Alleen den bankhouder bedreigde de gevangenis.

En deze bankhouder was Baxter in eigen persoon.

Te vergeefs raasde en tierde hij tegen Marholm en schreeuwde:

„Ga onmiddellijk terug naar het hoofdbureau van politie. Ik heb je niet geroepen!”

„Dat is mij om het even,” antwoordde de „vloot”. „Ik heb u gesnapt bij het hazardspel als bankhouder en u bent mijn arrestant! Volg mij in naam des konings!”

De lords en de toeschouwers begonnen over den twist tusschen Baxter en de „vloot” luidkeels te lachen.

Daar de detectives het echter niet durfden wagen, hun handen op hun chef te leggen, had Marholm een moeilijke taak. Er bleef hem niets anders over, dan Baxter vrij te laten.

Onmiddellijk maakte deze van de gelegenheid gebruik om zijn vuisten te ballen en wilde Marholm een slag in zijn gezicht geven.

Marholm had deze zonder twijfel ook gekregen, als de oude president Darrington het niet belet had.

De „vloot” werd echter zoo woedend, dat hij onder den arm van den president door Baxter zulk een hevigen stomp tegen de maag gaf, dat deze, Baxter, wel te verstaan, niet de maag, op den grond van het tooneel rolde.

Dat werd den ouden president te erg. De grap moest nu eindigen.

Hij nam zijn legitimatiekaart uit den zak, wat de overige heeren ook deden, en nu begreep Marholm, dat de briefschrijver hem bedrogen had, en dat feitelijk een gezelschap van de voornaamste lords de speelsceene op het tooneel hadden uitgevoerd.

Hij noteerde, volgens voorschrift, de namen der heeren als getuigen, terwijl Baxter zijn handen voor zijn pijnlijken buik houdend, weer opstond. Deze wendde zich tot den president en zei:

„U zult mijn getuigen zijn, heeren, tegenover den lagen aanval van dien man. Hij heeft het durven wagen, zijn handen naar mij, zijn

superieur, op te heffen. Ik zal er den lord-mayor mee in kennis stellen. Hij moet onmiddellijk ontslagen worden.

President Darrington, die, goedig als zijn karakter was, een onaangename ontkenning voor de betrokkenen wilde vermijden, zei:

„De lord-mayor van Londen is mijn bloedverwant, mijnheer de hoofd-inspecteur van politie. Ik wilde u verzoeken hem niet met een dergelijke zaak lastig te vallen.

„Om u de zaak op te helderen, wil ik u het volgende vertellen: het gold voor ons een weddenschap, om het bewijs te leveren, dat u feitelijk zoo'n flink ambtenaar bent, zooals u ook bewezen hebt!

„Om u echter eenigszins schadeloos te stellen voor de onaangenaamheden, die u hier ondervonden hebt, staan wij u toe, om als belooning voor uw moeite het bedrag te behouden, dat u heden gewonnen hebt.

„Maar ik verzoek u om de helft van deze som aan uw secretaris en aan ieder der agenten een bankbiljet van tien pond sterling te overhandigen, als souvenir aan het tooneel-spel van onze club.”

Baxter dacht, dat hij droomde. Hij had minstens vier duizend pond sterling gewonnen.

Met een buitengewonen haast begon hij zijn zakken te vullen.

Maar deze haast gaf den president aanleiding om te zeggen:

„Ik zal het bedrag dadelijk zelf verdeelen.”

Een half uur later zat Baxter, in weerwil van den stomp, dien de „vloot” hem in de maagstreek had toegebracht, met dezen voor een overvloedig diner, dat er mede eindigde, dat hij smoordronken door Marholm in een auto naar huis moest worden gebracht.

Daar gaf de „vloot” den almachtigen politiechef over aan de sterke handen van Eulalia Quikebuik en het laatste wat hij zei was:

„Marholm — geef mij een kus.”

Maar daar Marholm reeds van de trap af was, kuste hij Eulalia, die hem als belooning daarvoor een tweeden stoot in de maagstreek toebracht en tot hem zei:

„Foei, kerel, wat stink je naar den drank!”

Lord Douglas—Eastborn echter vierde dienzelfden avond aan de zijde van de hertogin van Portsmouth, in de „Westminster

Club” het feest van zijn gewonnen weddenschap.

Toen het diner was afgelopen, stond de schoone hertogin op, nam haar wijnglas in de hand en zei:

„Mijne heeren!

Dat Raffles, wien de „Westminster Club” de eer heeft, onder haar leden te mogen tellen onder een aangenomen naam, leve!”

Jubelend klonken alle aanwezigen met den lord en niemand begreep, dat hij, die met een lachend gezicht voor hen stond, inderdaad de beroemde, geniale John Raffles was.

Den volgenden dag werd Baxter telefonisch opgescheld.

In korte woorden deelde de Argentijnsche gezant hem mede, dat hij eerst nu had vernomen, dat de garnizoens-commandant van Buenos Ayres, de heer Terradera gevangen genomen was.

Hij verzocht hem dezen onmiddellijk in vrijheid te stellen.

„Laten wij ons daarmee maar haasten,” dacht Baxter, want hij was er reeds van overtuigd dat de Argentijn Raffles niet wezen kon.

Zonder zich verder te Londen op te houden, vertrok deze naar Parijs waarmede de geschiedenis ten einde was.

Maar in Londen vertelde men elkaar, dat de schoone hertogin van Portsmouth en lord Douglas, alias John Raffles, waarschijnlijk een paar zouden worden.

Maar Brand, die zijn meester en vriend langer dan vandaag of gisteren kende wist wel beter en twijfelde er niet aan, of het waren slechts praatjes, die de Society te Londen direct gereed heeft.

Het bleek, dat hij goed gezien had, want slechts korten tijd na dit avontuur bevond Brand zich met Raffles op reis en wel op weg naar de hoofdstad van het vroegere Bohemen, de schoone, eenigszins mystieke hoofdstad Praag, waar wij hem weldra weer, in avonturen gewikkeld, terug zullen zien.

De volgende aflevering (Nr. 603) zal bevatten:

Het geheim van den Componist.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

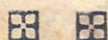
NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

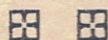
BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

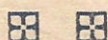
in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885